

MORGAN RICE

SEN SMRTELNÍKŮ

SÁGA ČARODĚJŮV PRSTEN – KNIHA PATNÁCTÁ

Čarodějův Prsten

Morgan Rice

Sen Smrtelníků

«Lukeman Literary Management Ltd»

Rice M.

Sen Smrtelníků / M. Rice — «Lukeman Literary Management Ltd»,
— (Čarodějův Prsten)

ČARODĚJŮV PRSTEN má všechny rysy potřebné pro jasný úspěch: hlavní i vedlejší příběh, záhadná atmosféra, stateční rytíři a rozkvétající vztahy, které zacelují rány na zlomených srdcích, a dále také podvod či zrada. Slibuje dlouhé hodiny zábavy a jistě uspokojí všechny věkové kategorie. Dílo najde své místo v knihovnách u všech příznivců fantasy literatury. – Books and Movie Reviews, Roberto Mattos (komentář k CESTA HRDINY) Zajímavá epická fantasy. – Kirkus Reviews (komentář k CESTA HRDINY) Máme zde začátek něčeho pozoruhodného. – San Francisco Book Review (komentář k CESTA HRDINY) SEN SMRTELNÍKŮ je PATNÁCTOU knihou ze série ČARODĚJŮV PRSTEN, kterou zahájila kniha CESTA HRDINY – zdarma ke stažení! V knize SEN SMRTELNÍKŮ se Thorgrin a jeho bratři snaží osvobodit ze spárů pirátů a pokračovat v pátrání po Guwaynovi na širém moři. Setkávají se s nečekanými přáteli i nepřáteli, magií i zbraněmi, draky i lidmi. To vše mění samotnou podstatu jejich osudů. Podaří se jim konečně najít Guwayna? Darius i s několika přáteli přežije masakr jejich lidí – ale jen proto, aby zjistil, že jsou z nich zajatci vržení do imperiální arény. Připoutaní jeden k druhému čelí nepředstavitelným nepřítelům, jejich jedinou šancí na přežití je stát bok po boku a společně bojovat jako bratři. Gwendolyn se probere a zjistí, že ona i ostatní přežili dlouhý pochod Velkou pustinou – a co je ještě překvapivější, dostali se do země, která překonává i jejich nejdivočejší představy. Zatímco jsou představeni u nového královského dvora, Gwendolyn zjišťuje nové skutečnosti o svých předcích. A její vlastní lidé změní její osud k nepoznání. Erec a Alistair jsou stále drženi jako zajatci na moři, snaží se dostat ze sevření imperiální flotily během odvážného a smělého nočního útěku. Když už se zdá, že je vše ztraceno, získají něco, co je překvapí a zároveň jim poskytuje novou šanci na vítězství – a novou šanci na pokračování útoku do srdce Impéria. Godfrey a jeho skupina jsou znovu uvězněni a odsouzeni k smrti. Zbývá jim tak jen jediná, poslední šance na únik. Po prožité zradě ale chtějí více než jen uniknout – chtějí se pomstít. Volusie je obklíčena ze všech stran a snaží se, co může, aby udržela imperiální kapitoly – bude muset využít mnohem silnější magii,

než kdy dřív poznala, pokud chce dokázat, že je skutečnou bohyní, a pokud se chce stát svrchovanou vládkyní Impéria. Osud Impéria opět balancuje na ostří nože. Se sofistikovaným budováním světa a charakteristik je SEN SMRTELNÍKŮ epickým příběhem o přátelích a milencích, o soupeřích i nápadnících, o rytířích a dracích, o intrikách a politických machinacích, o vyzrávání, o zlomených srdcích, o klamu, ambicích a zradě. Je to příběh o cti a odvaze, osudu a předurčení, o čarodějnictví. Je to fantasy, která nás přenese do světa, na který nikdy nezapomeneme. Do světa, který zaujme člověka každého věku i pohlaví. Oduševnělá fantasy ... Jedná se o pouhý začátek toho, co se slibuje stát epickou ságou pro mladé čtenáře. – Midwest Book Review (komentář k CESTA HRDINY) Čtivá záležitost...prostě musíte vědět, co se stane dál a nedokážete to jen tak odložit. – FantasyOnline.net (komentář k CESTA HRDINY) Je to nabitě akcí ... Riceová skvěle píše a má fascinující předpoklady. – Publishers Weekly (komentář k CESTA HRDINY)

© Rice M.

© Lukeman Literary Management Ltd

Содержание

KAPITOLA PRVNÍ	12
KAPITOLA DRUHÁ	15
KAPITOLA TŘETÍ	17
KAPITOLA ČTVRTÁ	21
KAPITOLA PÁTÁ	24
KAPITOLA ŠESTÁ	27
KAPITOLA SEDMÁ	31
KAPITOLA OSMÁ	35
Конец ознакомительного фрагмента.	40

SEN SMRTELNÍKŮ

(SÁGA ČARODĚJŮV PRSTEN – KNIHA PATNÁCTÁ)

Morgan Rice

Morgan Rice

Morgan Rice je autorkou epické fantasy ságy ČARODĚJŮV PRSTEN, která obsahuje 17 knih, a která je podle USA Today bestsellerem číslo 1; série UPÍŘÍ ŽURNÁLY, obsahující zatím 11 knih, bestseller číslo 1 v USA; bestselleru číslo 1 v USA série TRILOGIE PŘEŽITÍ, post apokalyptického thrilleru skládajícího se zatím ze 2 knih; a také zbrusu nové epické fantasy série KRÁLOVÉ A ČARODĚJOVÉ, skládající se zatím ze dvou knih. Autorčiny knihy jsou dostupné v tištěné i audio verzi, a byly přeloženy do více než 25 jazyků.

Morgan se ráda zajímá o názory svých čtenářů, takže se prosím nezdávejte navštívit její webové stránky www.morganricebooks.com, kde se můžete přidat do seznamu kontaktů, získat knihu zdarma, stejně jako další akční bonusy, stáhnout si zdarma bonusy, mít přehled o posledních novinkách, přidat se na autorčin Facebook či Twitter, a jednoduše být s Morgan v kontaktu!

Vybrané ohlasy na tvorbu Morgan Rice

„ČARODĚJŮV PRSTEN má všechny rysy potřebné pro jasný úspěch: hlavní i vedlejší příběh, záhadná atmosféra, stateční rytíři a rozkvétající vztahy, které zacelují rány na zlomených srdcích, a dále také podvod či zrada. Slibuje dlouhé hodiny zábavy a jistě uspokojí všechny věkové kategorie. Dílo najde své místo v knihovnách u všech příznivců fantasy literatury.“

--Books and Movie Reviews, Roberto Mattos

„Velice zábavná epická fantasy.“

—Kirkus Reviews

„Můžeme zde spatřit zrození něčeho výjimečného.“

--San Francisco Book Review

„Našlapané akcí.... Vypravěčský styl Riceové je bohatý a příběh poutavý.“

--Publishers Weekly

„Velmi čtivá fantasy .... Počátek něčeho, co má ambice stát se oblíbenou fantasy ságou pro mladé čtenáře.“

--Midwest Book Review

Knihy od Morgan Rice

KRÁLOVÉ A ČARODĚJOVÉ

VZESTUP DRAKŮ (Kniha č.1)

POVSTÁNÍ STATEČNÝCH (Kniha č.2)

OTĚŽE CTI (Kniha č. 3)

ZROZENÍ UDANOSTI (Kniha č. 4)

ŘÍŠE STÍNŮ (Kniha č. 5)

NOC STATEČNÝCH (Kniha č. 6)

ČARODĚJŮV PRSTEN

CESTA HRDINY (Kniha č.1)

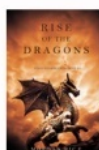
POCHOD KRÁLŮ (Kniha č.2)

OSUD DRAKŮ (Kniha č.3)
POKŘIK CTI (Kniha č.4)
SLAVNÁ PŘÍSAHA (Kniha č.5)
ÚTOK CHRABRÝCH (Kniha č.6)
OBŘAD MEČŮ (Kniha č.7)
MOC ZBRANÍ (Kniha č.8)
NEBE KOUZEL (Kniha č.9)
MOŘE ŠTÍTŮ (Kniha č.10)
PANOVÁNÍ OCELI (Kniha č.11)
ZEMĚ OHŇŮ (Kniha č.12)
VLÁDA KRÁLOVEN (Kniha č.13)
BRATRSKÁ PŘÍSAHA (Kniha č.14)
SEN SMRTELNÍKŮ (Kniha č.15)
RYTÍŘSKÉ KLÁNÍ (Kniha č.16)
DAR BITVY (Kniha č.17)

TRILOGIE PŘEŽITÍ
ARÉNA JEDNA: OTROKÁŘI (Kniha č.1)
ARÉNA DVĚ (Kniha č.2)

UPÍŘÍ ŽURNÁLY
PROMĚNĚNÁ (Kniha č.1)
MILOVANÁ (Kniha č.2)
ZRAZENÁ (Kniha č.3)
PŘEDURČENÁ (Kniha č.4)
ŽÁDANÁ (Kniha č.5)
ZASNOUBENÁ (Kniha č.6)
ZASLÍBENÁ (Kniha č.7)
NALEZENÁ (Kniha č.8)
VZKŘÍŠENÁ (Kniha č.9)
TOUŽÍCÍ (Kniha č.10)
PROKLETÁ (Kniha č.11)

KINGS AND SORCERERS

THE SORCERER'S RING

THE SURVIVAL TRILOGY

the vampire journals

Poslechněte si sérii ČARODĚJŮV PRSTEN ve formátu audio knihy!

Copyright © 2014 Morgan Rice

Všechna práva vyhrazena. S výjimkou povolení podle U.S. Copyright Act 1976, žádná z částí této publikace nesmí být, bez předchozího svolení autora, za žádných okolností reprodukována, distribuována nebo převáděna do jakýchkoliv jiných formátů, ani uchovávána ve sdílené databázi.

Tento ebook je licencován výlučně pro Vaše osobní využití. Tento ebook nesmí být dále prodáván nebo darován ostatním lidem. Pokud chcete knihu sdílet s další osobou, zakupte si prosím další kopie. Pokud čtete tuto knihu, ale nezakoupili jste si ji, nebo nebyla zakoupena pouze pro Vaše použití, vraťte ji prosím a poříd'te si svou vlastní kopii. Děkujeme, že respektujete usilovnou práci, kterou autorka na vznik tohoto titulu musela vynaložit.

Obsah této knihy je fiktivní. Jména, osobnostní charakteristiky, organizace, místa, události a konflikty jsou beze zbytku produktem autorčiny představivosti, nebo je jejich použití fiktivní. Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, ať již živými nebo mrtvými, je čistě náhodná.

Copyright obálky Isoga, v licenci na Shutterstock.com.

OBSAH

[KAPITOLA PRVNÍ](#)

[KAPITOLA DRUHÁ](#)

[KAPITOLA TŘETÍ](#)

[KAPITOLA ČTVRTÁ](#)

[KAPITOLA PÁTÁ](#)

[KAPITOLA ŠESTÁ](#)

[KAPITOLA SEDMÁ](#)

[KAPITOLA OSMÁ](#)

[KAPITOLA DEVÁTÁ](#)

[KAPITOLA DESÁTÁ](#)

[KAPITOLA JEDENÁCTÁ](#)

[KAPITOLA DVANÁCTÁ](#)

[KAPITOLA TŘINÁCTÁ](#)

[KAPITOLA ČTRNÁCTÁ](#)

[KAPITOLA PATNÁCTÁ](#)

[KAPITOLA ŠESTNÁCTÁ](#)

[KAPITOLA SEDMNÁCTÁ](#)

[KAPITOLA OSMNÁCTÁ](#)

[KAPITOLA DEVATENÁCTÁ](#)

[KAPITOLA DVACÁTÁ](#)

[KAPITOLA DVACÁTÁ PRVNÍ](#)

[KAPITOLA DVACÁTÁ DRUHÁ](#)

[KAPITOLA DVACÁTÁ TŘETÍ](#)

[KAPITOLA DVACÁTÁ ČTVRTÁ](#)

[KAPITOLA DVACÁTÁ PÁTÁ](#)

KAPITOLA DVACÁTÁ ŠESTÁ
KAPITOLA DVACÁTÁ SEDMÁ
KAPITOLA DVACÁTÁ OSMÁ
KAPITOLA DVACÁTÁ DEVÁTÁ
KAPITOLA TŘICÁTÁ
KAPITOLA TŘICÁTÁ PRVNÍ
KAPITOLA TŘICÁTÁ DRUHÁ
KAPITOLA TŘICÁTÁ TŘETÍ
KAPITOLA TŘICÁTÁ ČTVRTÁ

KAPITOLA PRVNÍ

Gwendolyn pomalu otevřela oči zalepené pískem. Potřebovala k tomu sebrat všechny zbývající síly. Dokázala je otevřít jenom na malou škvíрку a pohlédnout na okolní svět. Byl rozmazaný a plný řezavě ostrého slunečního světla. Někde nad ní pouštní krajinu nemilosrdně spalovala obě slunce a způsobovala, že celý svět bíle zářil. Nebyla si jistá, zda je po smrti anebo naživu, ale předpokládala, že bolest celého těla značí to druhé.

Byla příliš slabá, aby dokázala otočit hlavou doleva nebo doprava. Napadlo ji, jestli takto nějak může chutnat smrt?

Vtom najednou na její tvář padl stín. Zamžourala očima a spatřila před sebou jakousi malou bytost, jejíž tvář byla schovaná po černou kápí. Jediné, co z ní bylo vidět, byla dvě malá žlutě svítící očka, která si ji zvědavě prohlížela. Bytost vydala několik skřehotavých zvuků a Gwen si uvědomila, že na ni nejspíše mluví v nějaké řeči, které nerozumí.

Ozvalo se šoupání malých nohou a v Gweniném zorném poli se objevily další dvě z těch bytostí. I jejich tváře byly zakryté kápěmi, neodhalujícími nic víc než svítící oči. Noví příchozí se mezi sebou rovněž rozskřehotali. Gwen neměla tušení co jsou zač, ba ani jestli je skutečně při vědomí, anebo jestli se jí to všechno jenom nezdá. Nemohla to být jenom další z halucinací, kterých si za poslední dny užila už více než dost?

Ucítila, jak se jejího ramene něco dotýká. Znovu otevřela oči a spatřila, že do ní jedna z těch bytostí šťouchá dlouhou dřevěnou tyčí, jako když zkoumá, jestli je jejich nález naživu nebo ne. Chtělo se jí po té otravné tyči chňapnout a odstrčit ji stranou, ale byla na to příliš slabá. Přesto však uvítala, že cítí dotyk. Znamenalo to, že by nakonec opravdu mohla být ještě naživu.

Pocítila, jak se jí kolem zápěstí ovinula drobná ruka s malými drápky. Na malou chvíli byla zdvižena do vzduchu a přenesena na jakýsi druh látky. Potom jí do toho velkého kusu plátna zamotali celou a začali táhnout pouští. Alespoň už ji tolik netrápilo to ostré slunce. Neměla sebemenší tušení, kam ji mohou táhnout a jestli ji na konci té cesty nečeká třeba smrt. Byla tak slabá, že jí to však bylo docela jedno. Přes látku viděla, jak kolem ní pomaloučku ubíhá pouštní krajina. Po chvíli už bylo slunce příliš jasné i pod touto ochranou. Ještě nikdy v životě se necítila tak slabá a dehydrovaná. Jenom obyčejný nádech dával člověku pocit, že se tu vzduch proměnil v oheň.

Potom se plátno znovu odhrnulo z jejího obličeje a ona pocítila na rtech jakousi chladivou tekutinu. S námahou znovu otevřela oči a spatřila, že jí ta bytost lije z vaku do pusy vodu. Jenom vypláznout jazyk a začít polykat jí působilo obrovské potíže. Studená voda si potom razila cestu jejím krkem, ale ona měla pocit, jako kdyby polykala hřebíky. Nikdy by ji nenapadlo, že by mohla mít tak strašlivě vyschlo v hrdle.

Přesto pokračovala vděčně v pití a v duchu si oddychla, že alespoň tito tvorové se zatím chovají přátelsky. Jenže přesně ve chvíli, kdy si to uvědomila, ona bytost přestala vodu lít a znovu s vakem někam zmizela.

„Ještě,“ přála si Gwen zašeptat – ale z hrdla se jí nevydralo nic než sípavý vzdech.

Potom se její svět otřásl a ona byla opět tažena dál pouští. Celou tu dobu se jí chtělo se z té látky nějak vymanit, osvobodit se a zmocnit se toho vaku s vodou. Všechnu by ji vypila. Všechnu. Jenže neměla energii ani na to, aby pořádně pohnula rukou.

Byla tažena dál a dál. Její hlava i končetiny co chvíli narážely na nerovnosti a drobné kameny a po chvíli už ani nebyla schopná povědět, jak dlouho už takto cestuje. Přišlo jí to jako celá věčnost. Jediný zvuk, který přitom slyšela, byl pouštní vítr, přinášející jenom více horka a prachu.

Po chvíli pocítila další trošku vody na rtech. Tentokrát už se jí pilo o trochu lépe, ale opět byla od zdroje odtržena příliš brzy. Otevřela oči a viděla, jak bytost znovu schovává vak do záhybů svého pláště. Uvědomila si, že ty malé dávky možná mají smysl a že je napájena pomalu schválně,

aby neměla šok. Její hrdlo už nebylo tak vyschlé a dokonce i zbytek těla už se cítil o něco silnější. Uvědomila si, jak blízko smrti musela asi být.

„Prosím,“ zachrčela, „ještě.“

Bytost jí však namísto toho nalila trochu vody na tvář a oči. Bylo to tak osvěžující. Voda odmyla trochu prachu z očí, takže je Gwen teď mohla otevřít o něco více. Alespoň lépe uvidí, co se děje kolem.

Spatřila, že těch bytostí kolem jsou desítky a že se jako had v zástupu za sebou pomalu sunou pouští. Všichni byli oděni v černých pláštích s kapucemi a neustále si mezi sebou povídali tím skřehotavým jazykem. Spatřila také, že není jediná, kdo je vlečen pouští. S ohromnou úlevou si uvědomila, že před sebou vidí Kendricka, Sandaru, Aberthola, Brandta, Atmeho, Illeprii i s dítětem, Steffena, Arliss, několik dalších Stříbrných a také Krohna. Zbýl jich necelý tucet. Všichni byli teď vlečeni kolem a nehýbali se, takže Gwen nebyla schopná říci, zda jsou naživu nebo ne. Podle toho, jak bezvládně však působili, by spíše odhadovala, že jsou po smrti.

Při tom pomyšlení se jí sevřelo srdce. Modlila se k Bohu, aby to nebyla pravda. Přesto však zůstávala pesimistická. Kdo by po tom všem mohl mít ještě vůli žít? Ani o sobě si stále ještě nebyla zcela jistá, že je vlastně naživu.

Znovu ji začali vláčet pouští. Zavřela oči a když je potom znovu otevřela, uvědomila si, že muselo uběhnout mnoho času, protože slunce už seděla nízko nad obzorem. Jednoduše usnula. Přesto však stále pokračovali v cestě. Znovu se podívala, co jsou ty bytosti zač. Nejspíš to byl jakýsi nomádský kmen, který se dokonale přizpůsobil životu v této nehostinné pustině a nějak tu dokázal přežít. Přemýšlela o tom, jak se jim podařilo ji najít a kam ji teď táhnou. Na jednu stranu jim byla velmi vděčná, protože jí prozatím zachránili život. Na druhou stranu, jak mohla vědět, že ji neodnášejí jenom proto, aby ji později mohli zabít? Tady v poušti jistě mnoho potravy nenacházeli?

Ať už to však bylo tak či onak, Gwen neměla dostatek sil to nějak ovlivnit.

Když uplynula další, pro ni velmi neurčitá doba, Gwen znovu otevřela oči, probuzená jakýmsi šelestivým zvukem. Nejprve to znělo jako trnový keř, poletující volně pouští, ale potom zvuk zesílil a ona poznala, že to musí být něco jiného. Znělo to jako písečná bouře. Rozzuřená, nelítočná, vše ničící písečná bouře.

Po chvíli se ti, kteří ji nesli, poněkud otočili a jí se díky tomu naskytl pohled, jaký ještě nikdy předtím neviděla. Když si uvědomila, že se k tomu přibližují, sevřel se jí žaludek. Nedaleko od nich, zcela jistě to nebylo více než sto metrů, se zvedala obrovská stěna rozvířeného písku. Byla tak vysoká, že Gwen ani nedokázala dohlédnout na její vrchol. Neustále se v ní proháněl vítr a zuřivě vířil oblaka prachu a písku. Byla tak hustá, že nebylo možné vidět skrz.

Jejich kolona však mířila přímo k bouři. Hučení brzy zesílilo natolik, že se stalo ohlušujícím. Gwendolyn přemýšlela, proč tam jdou. Vypadalo to jako jistá smrt.

„Otočte se!“ chtělo se jí vykřiknout.

Ale nepodařilo se jí vydat ze sebe o mnoho více než jenom pár chrčivých zvuků. V hukotu větru její slabý hlas navíc dokonale zanikl. Ani ona sama se neslyšela. Navíc, kdo věděl, jestli by vůbec dbali na to, co říká?

Pocítila, jak na ni začal dopadat písek. Už byli písečné stěně skutečně blízko. Tu k ní přistoupily další dvě z bytostí a obalily jí kolem obličeje ještě jeden kus plátna. Uvědomila si, že se jí pokoušejí před tím živlem ochránit.

Jenom o chvíli později už pocítila, jak se do ní mocně opřel vítr, přinášející spousty písku.

Jakmile vstoupili do bouře, hluk kolem vzrostl natolik, že měla pocit, že z toho musí za chvíli zcela jistě ohluchnout. Nedokázala si představit, že by z toho mohli vyváznout živí. Najednou byla ohromně vděčná za plášť, který jí omotali kolem těla i za ten kus látky skrývající její tvář. Byla to jediná ochrana vůči všudypřítomnému písku. Nomádi kráčeli se skloněnými hlavami neúnavně dál a vypadali, že toto podstoupili již mnohokrát. Nesli ji dál a dál tou bouří, všude kolem vířil písek, způsobující, že nebylo vidět ani na dva kroky před sebe. Gwen pochybovala, že to jen tak skončí.

Jenže potom se po určité době rozhostilo ticho, narušované jenom jemným zvoněním v jejích uších. Tak obyčejná věc jako je ticho najednou chutnala tak sladce. Dvě z nomádských bytostí k ní přistoupil a sundaly jí látku z obličeje. Gwen spatřila, že skutečně prošli tou písečnou bouří a vynořili se na jejím druhém konci. Jenže kde to bylo?

Po uplynutí další doby, kterou Gwen stále jenom stěží dokázala odhadovat, byly však najednou všechny její otázky zodpovězeny. Jemně ji položili na zem. Ležela na zádech, nehýbala se a nad sebou viděla blankytně modré nebe. Překvapeně zamrkala očima, protože si uvědomila, že nebe není to jediné, co se v jejím zorném poli nachází.

Uvědomila si, že se také dívá na neuvěřitelně vysokou zeď, postavenou z kamene. Vypínala se desítky metrů do výšky a pokračovala do obou směrů napravo i nalevo, až se nakonec ztrácela z dohledu. Nejprve si myslela, že se jedná o nějaké obrovské skalní útesy, ale po chvíli si povšimla, že na vrcholku jsou zbudované ochozy, opevnění a strážné věže. A především: spatřila na nich tisíce rytířů, jejichž zbroj se blyštěla na slunci.

Nerozuměla tomu. Co tu dělají? Rytíři ve zbroji uprostřed rozžhavené pouště? Kam ji to ty bytosti odnesly?

Potom jí to ale najednou jako zázrakem došlo. Její srdce se rozbušilo jako o závod, když si uvědomila, že se jí zcela jistě podařilo přejít Velkou pustinu.

On tedy skutečně existoval?

Druhý Prsten?

KAPITOLA DRUHÁ

Angela letěla tváří napřed vstříc napěněným vodám moře. Stále ještě mohla vidět Thorovo tělo, potápějící se pod hladinu. Nehýbal se a každou vteřinou klesal hlouběji a hlouběji. Dobře věděla, že bude během chvilky mrtvý a pokud neskočí přes palubu za ním, nebude mít žádnou naději.

Byla odhodlána jej zachránit – i kdyby jí to mělo stát vlastní život. Nedokázala si to sice zcela jasně vysvětlit, ale cítila k Thorgrinovi velmi silné pouto hned od první chvíle, kdy se tam na ostrově setkali. Byl to jediný člověk, se kterým se kdy v životě setkala, jenž se nebál její lepry, a který ji navzdory tomu dokonce objal. Celou dobu se na ni přitom díval jako na normálního člověka a nikdy se od ní ani na vteřinu neodvrátil, jak to dělávali jiní. Cítila, že mu velice dluží a byla odhodlána mu pomoci, i kdyby to mělo znamenat, že přinese tu největší oběť.

Náraz na studenou vodní hladinu pro ni byl drtivý. Jako kdyby se jí do kůže najednou zabodl milión malinkých připínáčků. Voda byla tak strašlivě studená, že i se zavřenou pusou vykřikla. Přesto se však se zadržným dechem začala chrabře nořit hlouběji a hlouběji. Otevřela oči a snažila se v kalné vodě spatřit Thorgrinovo tělo. Už jej téměř neviděla. Klesal a nořil se do temnot stále hlouběji. Mocně se odrazila nohama a potom ještě jednou a znovu. V rychlosti, kterou tím nabrala, potom natáhla ruku před sebe co nejvíce to šlo a nakonec se jí podařilo jej chytit za rukáv.

Byl těžší než by si myslela. Objala jej oběma rukama, otočila se a začala se zuřivě odrážet nohama, aby zastavila klesání a přiměla své břemeno vydat se směrem k hladině. Angela nebyla ani velká, ani silná. Dobře věděla, že její nohy jsou mnohem silnější, než horní polovina těla. Její ruce byly slabé kvůli nemoci, ale nohy měly naopak více síly než měl leckterý muž, protože je používala o to více, oč se nemohla spolehnout na ruce. Teď se díky nim zuřivě odrážela mořskou vodou ve snaze se dostat ke hladině. Jestli se na tom ostrově něco naučila opravdu dobře, pak to bylo právě plavání.

Po chvíli si uvědomila, že se skutečně pohybují směrem vzhůru. Temné vody se prosvětlyly a za chvíli už viděla sluneční paprsky, které se lámaly o hladinu.

No tak! Pomyslela si. Už jenom kousek!

Už teď byla vyčerpaná, ale nedovolila si ochabnout, i když její plíce hořely a svaly dostávaly křeče – jedním posledním mocným záběrem nohou se vynořila.

Sípavě lapala po dechu, nepřestávala kopat nohama a zároveň ze všech sil táhla Thorgrina rukama nad hladinu. Nakonec se jí podařilo dostat tam alespoň jeho hlavu. Stále se zdál být v bezvědomí. Angela se zhrozila, že její zákrok přišel pozdě a on už se mezitím stačil utopit.

„Thorgrine!“ křičela. „Vzbud se!“

Chytila jej zezadu, objala jej kolem pasu, chytila se za vlastní zápěstí a začala mu trhavými pohyby stlačovat břicho k sobě. Dělal přesně to, co viděla dělat své přátele, když se kdysi někdo topil. Její malé ruce se od té námahy okamžitě roztřáslly.

„Prosím, Thorgrine,“ plakala. „Prosím, žij! Žij pro mě!“

Vtom se konečně rozkašlal, otevřel oči a začal se v jejím náručí zmítat. S ulehčením si uvědomila, že je zase zpět. Jeho kašel nebral konce, když dával spousty vdechnuté vody. Angela byl neskutečně šťastná.

Navíc to vypadalo, že Thor znovu nabral plného vědomí. Celý ten hrůzostrašný incident jej konečně probral z jeho hluboké paralýzy. Možná, doufala, že bude dokonce dostatečně silný, aby se těm mužům postavil a pomohl jim utéci.

Ani pořádně nedokončila myšlenku, když tu najednou do vody kolem nich dopadla smyčka na konci dlouhého lana a okamžitě se kolem ní i Thora těsně utáhla.

Pohlédla vzhůru a spatřila postavy těch hrdlořezů, jak stojí u bočnice lodi a začínají je na laně vytahovat nahoru, jako kdyby rybařili. Angela sebou začala zmítat a doufala, že se k ní Thor přidá, ale ten, poté co vykašlal všechnu vodu, znovu ochabl a zdálo se, že rozhodně nemá dostatek sil na jakýkoliv odpor.

Pomaloučku byli vytahováni zpátky k palubě, kapala z nich spousta vody a piráti na ně hněvivě pokřikovali.

„NE!“ křičela Angela a zmítala sebou jako šílená.

Když byli vytaženi nad úroveň paluby, přitáhl je jeden z těch hrdlořezů hákem na dlouhé tyči a druhý potom přerízl jejich provaz. Stále k sobě vzájemně připoutáni, dopadli tvrdě na dřevěnou palubu. Angela nepřestávala zuřivě bojovat s provazem a snažila se osvobodit.

Ale bylo to zcela k ničemu. Během chvilky k nim přiskočilo několik pirátů, přišpendlilo je oba k zemi a otočilo na břicho. Angela pocítila hrubé ruce, které jí překřížily paže za zády a následně je pevně svázaly dalším lanem. Potom byla vytažena na nohy. Pokusila se vzdorovat i teď, ale nedokázala už se ani pohnout.

S obavou se podívala na Thorgrina a viděla, že i on je podobným způsobem svazován. Byl stále více v říši snů než při vědomí. Potom byli oba hrubě a příliš rychle vedeni přes palubu. Angela měla co dělat, aby přitom neupadla. Thor šel jako ve snách.

„Tohle vás naučí pokoušet se o útěk,“ zavrčel na ně jeden z pirátů.

Spatřila, že se před nimi otevírají dřevěná vrata, vedoucí do podpalubí. Zadívala se do temnoty vládnucí tam dole a potom už tam byli s Thorem oba hrubě postrčení dovnitř.

Bez možnosti alespoň vztáhnout ruce před sebou na ochranu hlavy proletěli temnotou a tvrdě přistáli ve špinavém podpalubí. Thor dopadl jenom těsně vedle ní. Stačilo málo a byl by ji vahou svého těla rozdrtil. Kolem se rozhostila tma.

Vrata se za nimi okamžitě zabouchla a sebrala jim i poslední zbytky denního světla. Nahoře se ozvalo chřestění řetězu, jak piráti dveře zajišťovali. Angela se překulila na záda, přerývavě oddychovala a rozhlížela se, kam je to piráti hodili.

Ve stropě se však najednou objevil další zdroj světla, když piráti otevřeli okenici zamřížovaného okénka. Okamžitě se v něm objevilo několik zarostlých tváří. Některé na ně začaly plivat. Potom odešli. Když znovu zavřeli i tento poslední přívod světla, Angela najednou v temnotě uslyšela hlas.

„Klid. Nejste tu sami.“

Vyděšeně sebou trhla, ale potom si uvědomila, že ten hlas zná a že to rozhodně neznamená další ohrožení. V temnotě s nimi seděli, s rukama svázanými za zády, Thorovi přátelé Reece, Selese, Elden, Indra, O'Connor a Matus. Všichni byli naživu. Angela si přitom byla zcela jistá, že byli na moři zabiti a tak se jí teď ohromně ulevilo.

Zároveň se jí však zmocnilo velmi neblahé tušení, protože, pokud byli všichni tito skvělí bojovníci odzbrojeni a zajati, jaké potom mohou mít šance se odsud dostat živí?

KAPITOLA TŘETÍ

Erec seděl na palubě své lodi opřen zády o stěžeň a s rukama složenýma v klíně se se starostí ve tváři díval před sebe. Jeho zbývající lodě byly teď rozptýlené na potemnělé noční hladině kolem té jeho, avšak zároveň všechny obklopeny ohromnou flotilou imperiálních lodí. Byli obklíčeni ze všech stran a svit obou měsíců nedával naději, že by se mohli skrýt v temnotách. Na stěžních Erecových lodí stále ještě hrdě vlály vlajky Jižních ostrovů, zatímco nepřítel dával na odiv své černé a zlaté imperiální prapory. Byl to skličující pohled. Vzdal se, aby ušetřil životy svých lidí, ale teď byli díky tomu vydáni imperiánům na milost a nemilost jako obyčejní vězni a nebyla žádná cesta, jak se z toho dostat.

Na palubě každé z lodí, stejně jako na té jeho, teď byla přítomna nevelká imperiální posádka. Bylo to pokaždé asi tucet mužů, stojících porůznu na palubě a znuděně zírajících do noci. Členové jeho vlastní posádky byli na palubách také, seděli povětšinou na zádi a ruce měli svázané řemeny. Na každé lodi bylo desetkrát více zajatců než stráží, ale ty si z toho očividně nic nedělaly. Díky tomu, že byli všichni svázaní, vlastně ani nebylo třeba aby někdo zajatce hlídal. Erecova armáda se vzdala a i kdyby se pokusili znovu získat vládu nad svými loděmi, stejně by nedokázali obležení imperiální flotily prolomit.

Nemohl si pomoci, aby se kvůli tomu necítil špatně. Kapitulace byla rozumným činem, ale on se ještě nikdy v životě nikomu nevzdal a teď jej to nekonečně pálilo. Neustále si musel připomínat, že je teď vládcem nad životy mnohých a ne jenom bojovníkem, nasazujícím pouze svůj vlastní život. Měl teď mnohem větší zodpovědnost. Nechtěl, aby všichni zemřeli v boji s tak velkou přesilou. Kvůli Krovovi padli do léčky a pokusit se ji řešit bojem by bylo zcela marné. Jeho otec jej učil, že prvním a vůbec nejdůležitějším pravidlem dobrého vládce je umět rozpoznat, kdy je vhodné bojovat a kdy raději ustoupit a vrátit se do boje později a za lepších podmínek. Chrabrost a pýcha byly pro rytíře důležité, ale v rukou vládce přinášely jenom smrt. Otcova rada byla snadno pochopitelná, ale přesto nebylo lehké se jí řídit.

„Já bych teda radši bojoval,“ ozval se za ním hlas, připomínající jeho vlastní myšlenky.

Podíval se na svého bratra Stroma, který seděl svázaný vedle něj. Přesto však vypadal stejně sebevědomý jako vždycky.

Erec se zamračil.

„Bojoval bys a všichni bychom teď byli mrtví,“ odpověděl.

Strom pokrčil rameny.

„Zemřeme tak jako tak, bratře,“ namítnul. „Imperium nezná nic než krutost. Kdyby bylo po mém, mohli jsme alespoň padnout v bitvě jako hrdinové. Teď nás pozabíjí už ne jako svobodné lidi, ale jako bezmocné zajatce. Podřežou nás jako kuřata.“

„Anebo hůř,“ přidal se do hovoru jeden z důstojníků, „zotročí nás a už nikdy nepoznáme, jaké to je, když se člověk může svobodně nadechnout. Proto jsme tě sem následovali?“

„Nic z toho nemůžeš vědět,“ odpověděl Erec. „Nikdo nemůžeme říct, co teď imperiáni udělají. Alespoň jsme prozatím naživu. To nám pořád dává šanci. Boj by byla jistá smrt.“

Strom se na bratra zklamaně podíval.

„Otec by se takhle nezachoval.“

Erec zrudnul.

„Nemáš tušení, co by otec v podobné situaci udělal.“

„Nemám?!“ naježil se Strom. „Vyrostl jsem vedle něj. Žil jsem na ostrovech celý život, zatímco ty ses toulal po Prstenu. Sotva otce znáš. A já říkám, že by bojoval.“

Erec zakroutil hlavou.

„Je snadné takhle mluvit jako bojovník,“ nedal se. „Jenže když jsi velitel, máš na věci trochu jiný názor. Víím o otci dost na to, abych mohl s klidem prohlásit, že by hledal každou cestu, jak svoje lidi zachránit. On nebyl zbrklý vládce. Měl svou pýchu, ale dokázal nad ní udržet

kontrolu. Náš otec, když byl ještě mladý a byl pouhým rytířem, by jistě bojoval, ale ten samý muž jakožto král by udělal to, co já, aby se mohl vrátit do boje za lepších podmínek. Až ještě o něco vyrosteš a staneš se mužem, mnohé pochopíš, bratře.“

Strom zbrunátněl.

„Já jsem mnohem víc mužem než ty.“

Erec si jenom povzdechl.

„Ještě doopravdy nechápeš, co bitva vlastně znamená,“ odpověděl. „Ne, dokud nějakou neprohraješ. Ne, dokud neuvidíš vlastní lidi, jak kolem tebe umírají. Ty jsi ještě nikdy pořádně neprohrál. Byl jsi v bezpečí a přepychu na ostrovech celý svůj život. To tě učinilo arogantním. Mám tě rád jako bratra – ale jako velitele mě štveš.“

Oba se odmlčeli v jakémsi napjatém příměří. Erec se zadíval do noci. Prohlížel si nekonečné hvězdnaté nebe a znovu přemýšlel o celé té rozpravě. Měl svého bratra opravdu rád, ale také si musel přiznat, že se spolu velmi často hádají a to téměř o čemkoliv. Jako kdyby ani nebyli schopní vidět jednu věc stejným způsobem. Erec notnou chvíli zůstal zticha, aby se uklidnil. Zhluboka se nadechl nočního vzduchu a znovu se ke Stromovi otočil.

„Nechci se vzdát,“ řekl o poznání klidnějším tónem. „Nechci, aby se z nás stali vězni nebo dokonce otroci. Musíš se na to ale dívat z širšího hlediska. Ústup je mnohdy jenom první dějství bitvy. Ne vždycky se na nepřítelů vrháme s tasenými meči. Někdy je lepší s ním bojovat pěstmi nebo dokonce slovy. Meč můžeš tasit kdykoliv později.“

Strom se na něj nechápavě podíval.

„A jak nás z toho teď plánuješ dostat?“ zeptal se. „Vždyť jsme jim odevzdali zbraně. Sedíme tu svázaní a nemůžeme se ani hnout. Obklopuje nás flotila, která má tisíc plachet. Jak bychom teď mohli ten meč, o kterém mluvíš, asi tak tasit?“

Erec zakroutil hlavou.

„Ty nevidíš naši situaci celou,“ řekl. „Nikdo z našich není mrtvý. Pořád máme naše lodě. Možná, že jsme teď zajatci, ale já vidím na každé lodi jenom hrstku imperiálních vojáků – to znamená, že nad nimi máme ohromnou přesilu. Všechno, co je třeba, je nechat přeskočit jiskru. Ve správnou chvíli a ve správné situaci. Potom můžeme uniknout.“

Ted' zase nesouhlasil Strom.

„Nemůžeme se na ně vrhnout,“ řekl. „Jsme svázaní, bezmocní, takže čísla nic neznamenají. A i kdybychom se vzbouřili, okolní lodě nás pošlou ke dnu během chvíle.“

Erec se rozhodl bratra a jeho pesimismus raději ignorovat. Namísto toho se zadíval na Alistair, která bezvládně ležela opodál. I ona byla svázaná. Vidět ji v tomto stavu a s vyhlídkami na budoucnost stejně neblahými, jako měli ostatní, mu lámalo srdce. Všechno to bylo ostatně kvůli němu. Jemu osobně nevadilo stát se dočasně zajatcem – to byla jednoduše věc, která se ve válkách stává. Ale pro ni by si býval přál lepší osud. Dal by cokoli za to, aby mohl alespoň ji osvobodit.

Byl jí neskonale vděčný za to, že mu znovu zachránila život tam v Dračím hřbetu proti mořské nestvůře. Dobře věděl, že je z toho stále ještě vyčerpaná a příliš slabá, aby teď mohla své síly použít v jejich prospěch. Přitom byla nejspíše jedinou nadějí a tajnou zbraní, kterou měli.

„Alistair,“ zavolal na ni znovu tiše. Dělal to každých pár minut. Natáhl se a nohou se jemně dotkl té její. Dal by cokoli za to, aby se mohl dostat ze svých pout, dojít k ní, obejmout ji a osvobodit ji. Ležet vedle ní a přitom nebýt schopen ani té základní pomoci byl ten nejzoufalejší pocit na světě.

„Alistair,“ zavolal na ni. „Prosím, to jsem já, Erec. Vzbud' se. Prosím tě. Potřebuju tě – my tě potřebujeme.“

Celou noc čekal, až jeho milá znovu otevře oči, ale teď už začínal ztrácet naději. Už si nebyl vůbec jistý, že se z té námahy dokáže ještě vzpamatovat.

„Alistair,“ prosil ji znovu a znovu. „Prosím. Vzbud' se kvůli mně.“

Čekal na reakci, ale ona se ani nepohnula. Bezvůlně ležela na dřevěné palubě, klidně dýchala a v měsíčním světle vypadala nádherně. Erec se modlil, aby to tak nezůstalo navždy.

Zklamaně se odvrátil, sklonil hlavu a zavřel oči. Možná, že už bylo doopravdy všechno ztraceno. V této situaci jednoduše už nemohl nic dalšího dělat.

„Jsem tady,“ ozval se do noci zvonivý, velmi slabý hlas.

Podíval se na ni a spatřil, že má napůl otevřené oči a dívá se na něj. Jeho srdce se rozbušilo nadšením. Nechybělo mnoho a byl by vykřikl radostí. Alistair vypadala unaveně a velmi, velmi ospale.

„Alistair, lásko,“ řekl s nadějí v hlase. „Potřebuju tě. Už jenom naposled, než si pořádně odpočineš. Tohle bez tebe bohužel nezvládnou.“

Zavřela oči a trvalo velmi dlouho, než se zase maličko pootevřely.

„Co potřebuješ?“ zeptala se.

„Naše pouta,“ odpověděl. „Potřebujeme, abys nás osvobodila. Všechny.“

Alistair znovu zavřela oči. Dlouhou dobu se potom neozývalo nic než šumění moře a narážení nevysokých vln o boky lodi. Ticho se prodlužovalo a Erec nakonec nabyl jistoty, že Alistair znovu upadla do bezvědomí.

Ona však po ještě další chvíli znovu procitla.

S obrovským úsilím pozvedla mírně hlavu a rozhlédla se po všech lodích kolem, jako kdyby si chtěla udělat vlastní obrázek o situaci. Erec viděl, že její oči mění barvu. Začínaly stále jasněji modře zářit a nakonec osvětlovaly noční palubu jako dvě pochodně.

Její pouta se najednou uvolnila. Erec uslyšel, jak se ty provazy trhají a viděl, jak o chvíli později zvedla obě ruce před sebe. Z dlaní jí vyzařovalo intenzivní světlo.

O vteřinu později pocítil, že i jeho pouta se mu na rukou rozvibrovala. Ten provaz najednou pálil, jako kdyby hořel plamenem a potom začal povolovat. Cítil, jak praská vlákno za vláknem a nakonec jich zbylo tak málo, že je dokázal vlastními silami roztrhnout.

Nevěřicně se podíval na vlastní volné ruce. Byl volný. Byl doopravdy volný.

Uslyšel další zapraštění provazu a věděl, že i Strom už byl zbaven pout. Stejně zvuky se začaly ozývat ze všech koutů lodi, když se další a další muži vyprošťovali ze svých pout.

Všichni vrhali po Erecovi tázavé pohledy. Ten si jenom nenápadně podržel před ústy ukazováček, aby je udržel ještě chvíli v klidu. Ujistil se, že si strážní ničeho nevšimli. Všichni stáli podél zábradlí, zády k zajatcům a nikdo z nich se necítil natolik ohrožený, aby hlídal své okolí.

Naznačil Stromovi i ostatním, aby se k němu přidali, neslyšně se zvedl a příkrčený se začal krást ke strážím.

„Teď!“ vykřikl, když už byl dostatečně blízko.

Sám se jako první vrhnul do akce, těsně následován svými druhy. Během vteřinky byli u strážných. Několik z nich uslyšelo praskání dřeva pod jejich nohama a stačilo se s tasenými meči otočit.

Jenže posádka Erecovy lodi byla složena z toho nejlepšího, co Jižní ostrovy světa daly. Všichni byli navíc zoufalí z obav o vlastní budoucnost a v temné noci se pohybovali velmi rychle. Strom se vrhnul na jednoho ze strážných. Chytil jej za zápěstí ještě předtím, než mohl mečem udeřit. Erec se vrhnul na stejného muže, vytrhl z jeho opasku dýku a bleskurychle mu podřízl krk. Strom z náhle ochablé ruky pohodlně převzal imperiální meč. Navzdory všem svým rozdílům a neshodám pracovali oba bratři v boji společně jako dobře promazaný, skvěle se doplňující bojový mechanismus.

Ostatní se rychle zmocnili dalších zbraní a zabíjeli s nimi jejich původní majitele. Jiní jednoduše příliš pomalu a ospale reagující strážné přehodili přes zábradlí. Řvoucí imperiáni se zřítili do vln a zmizeli pod lodí.

Erec se rozhlédl po ostatních lodích a viděl, že se bitky začínají rozpoutávat na všech ostatních palubách.

„Plachty naplno!“ poručil.

Všude kolem na palubách ostatních lodí vypuklo to, co by se na první pohled zdálo být chaosem, ale ve skutečnosti šlo o velmi dobře secvičenou souhru všech členů posádky. Plachty se napjaly a natočily tak, aby naplno zachytily vítr. Konečně byli volní.

Rozezněly se imperiální rohy, bojový pokřik a bubny. Na nepřátelských lodích si rychle povšimli té změny. Celá flotila se rozzářila množstvím pochodní, ale Erecovo malé loďstvo již stačilo nabrat rychlost i správný směr. Jeho velitel se díval na blokádu lodí, obklopujících je ze všech stran a věděl, že je nakonec stejně čeká boj o holé životy.

Ale už mu to nevadilo. Jeho muži byli naživu a byli volní. Navíc měli větší rychlost než trochu zaspavší nepřítel. Už jenom to jim dávalo šanci.

Bud' prorazí, anebo se nakonec přece jenom dostanou do hrdinských písní, jak o tom mluvil Strom.

KAPITOLA ČTVRTÁ

Dariovu tvář zkropila sprška krve. Otočil se, aby spatřil, že na tucet jeho mužů byl právě zabit jediným imperiálním jezdcem na obrovském černém hřebci. Voják třímal v ruce ten největší a nejdelší meč, jaký Darius kdy viděl. Tím teď právě naráz utnul hlavy dvanácti mužům.

Všude kolem vypukla vřava. Otáčel se do všech stran, aby viděl, že jsou jeho lidé všude kolem rychle pobíjeni. Bylo to ohavné. Imperiáni sekali mocnými údery jako bojová mašina a jeho lidé padali k zemi po desítkách, potom stovkách a nakonec po tisících.

Najednou zjistil, že stojí na vysokém piedestalu a kam až oko dohlédlo se rozprostírala těla padlých. Všichni jeho lidé leželi v krvi a bez pohybu na zemi uvnitř Volusijského opevnění. Nezůstal ani jediný. Ani jeden člověk.

Darius se zoufale rozkřičel, když tu jej najednou zezadu popadly ruce v těžkých okovaných rukavicích a strhly dozadu. S řevem zmizel v temnotě.

Probudil se s tímtéž výkřikem, ohnal se rukama kolem sebe a netrefil nic než vzduch. Rozhlédl se kolem, ztěžka oddychoval a v první chvíli nevěděl, jestli to všechno byla pravda nebo jenom pouhý sen. Uslyšel řinčení řetězu. Chvilí mu trvalo, než se znovu upamatoval, odkud ten zvuk pochází. Podíval se k vlastním nohám a uvědomil si, že má kotníky svázané nakrátko železným řetězem, aby nemohl dělat delší kroky. V tom okamžiku si konečně uvědomil modřiny a rány, pokrývající celé jeho tělo. Podíval se na svoje ruce a spatřil, že jsou zcela pokryté zaschlou krví. Každý další pohyb už bolel tak hrozně, jako kdyby byl nedávno ztloučen snad tisícovkou mužů. Jeho levé oko bylo tak oteklé, že jej téměř nedokázal otevřít.

Pomaloučku se otočil, aby prozkoumal svoje okolí. Na jednu stranu se mu ulevilo, že tamto byl jenom pouhý sen – ale zároveň si pomaloučku vzpomínal, proč je tak potlučený. To, co viděl ve spánku, sice byl opravdu sen, ale zároveň na něm bylo leccos pravdivého. Jeden po druhém se mu začaly vracet útržky vzpomínek na bitvu před branami Volusie. Vzpomněl si na to přepadení, zavírající se brány a imperiální jednotky, které je potom obklopily. I na tu řezničinu, která nastala potom. Byla to zrada.

Ze všech sil se snažil vzpomenout si na další detaily a nakonec si vybavil svoji poslední vzpomínku. Poté, co ve vzteku zabil několik nepřátel, obdržel ránu naplocho do hlavy a ztratil vědomí.

Sáhnul si ke spánku a nahmatal velikou podlitinu, začínající někde v oblasti spánku a táhnoucí se až k jeho levému oku. Nebyl to sen. Byla to pravda.

Potom už si vzpomněl na všechno. Zaplavil jej vztek, smíchaný s lítostí. Jeho muži, všichni ti lidé, které měl tak rád, byli teď mrtví. A jenom kvůli němu.

Začal se zoufale rozhlížet do tmy ve snaze spatřit kohokoliv, kdo to mohl přežít. Třeba přežili mnozí a jenom teď byli zajatci stejně jako Darius.

„Pohni se!“ ozval se hrubý hlas odněkud ze tmy.

Záhy poté Darius ucítil čísi silné ruce, které jej nevybíravě popadly v podpaží a vytáhly na nohy. Potom dostal kopanec do ledvin.

Zavrčel bolestí, zapotácel se kupředu a díky krátkému řetězu mezi kotníky se znovu poroučel k zemi. Dopadl na záda nějakého dalšího člověka, který byl v cele s ním. Spoluvězeň sebou okamžitě zasmítl a udeřil Daria loktem do obličeje, aby jej ze sebe setřásl.

„Ještě jednou se mě dotkni!“ vykřikl.

Byl to jenom chlapec a stejně jako Darius byl spoutaný v řetězech. Darius si uvědomil, že je jenom jedním z mnoha spoutaných v dlouhé řadě podél zdi. Tlustý řetěz spojoval jejich kotníky dohromady. Imperiální dozorcí je teď po celé délce nevybíravým způsobem stavěli na nohy.

Darius se pokoušel zahlédnout tváře svých nejbližších sousedů, ale když uspěl, zjistil, že nikoho z nich nezná.

„Darie!“ ozval se najednou tichý hlas. „Už znovu nepadej nebo tě zabijí!“

Jeho srdce poskočilo radostí. To byl přece známý hlas. Otočil se a o několik míst dál spatřil Desmonda, Raje, Kaze a Luziho. Jeho starí přátelé tu tedy byli přivázáni též. Všichni vypadali podobně pobité jako on. Všem se však také očividně ulevilo, že jej vidí živého.

„Ještě jednou promluvíš,“ zavrčel dozorce na Raje, „a zaplatíš to jazykem.“

To, že tu našel je, jistě znamená, že bude i spousta dalších přeživších. Okamžitě začal přemýšlet, kdo by tu z těch, kteří s ním bojovali v ulicích Volusie, ještě mohl být.

Dozorci pokračoval k dalším vězňům a když byl dostatečně daleko, Darius se otočil a zašeptal:

„Co ostatní? Přežil ještě někdo“

V duchu se modlil, aby to byly stovky, které teď někde čekají nebo jsou maximálně také uvězněny.

„Ne,“ ozvala se krutě jednoznačná odpověď. „Jsme jediní. Všichni ostatní jsou mrtví.“

Ta slova na něj zapůsobila stejně jako kopanec do břicha. Znamenalo to, že tedy všechny zklamal. Navzdory snaze se ovládnout se mu po krvi zalepené tváři skutálela čerstvá slza.

Chtělo se mu začít rvát. Dokonce si na vteřinu přál, aby na tom bitevním poli býval zůstal také. Nedokázal to pochopit. Všichni bojovníci ze všech těch otrockých vesnic.... Už to skoro vypadalo, že se mu podaří uskutečnit největší revoluci v dějinách Impéria. Takovou, která by změnila jeho otrokářskou tvář navždycky.

Jenže to bylo všechno utopeno v krvi.

Teď byly veškeré naděje na svobodu ty tam.

Darius byl přinucen dát se na pochod. Jeho rány mu přitom působily strašlivé utrpení a železná pouta, nyní nově připevněná nejen na kotnících, ale i na zápěstích, tomu ani v nejmenším nepomáhala. Rozhlížel se kolem sebe a snažil se zjistit, kde to vlastně je, kdo jsou ti ostatní vězni a kam je to dozorcí vedou. Jak se tak rozhlížel, uvědomil si, že jsou všichni přibližně stejného věku jako on a všichni do jednoho byli dobře rostlí. Vypadali jako bojovníci.

Zašli za roh temného tunelu a najednou se bez varování ocitli ve slunečním svitu. Paprsky sem pronikaly železnými mřížemi. Darius se zastavil, aby se pokusil zachytit něco z okolí, které se nalézalo za mřížemi, ale okamžitě byl hrubě postrčen kupředu a ještě obdržel ránu dřevěnou tyčí do žeber. Klopýtal tedy dál s ostatními, až se nakonec ocitl na přímém slunečním světle.

Byli na něj vystrčeni s takovou razancí, že se všichni do jednoho porouchali k zemi. Darius vyplivl písek, který se mu přitom dostal do pusy, a rukama si zaclonil zatím neuvykklé oči proti ostrému slunci. Ostatní popadali všude kolem a brzy i na něj.

„Vstávat!“ hřměli dozorcí.

Potom procházeli od jednoho chlapce ke druhému a šťouchali do nich tyčemi, dokud se znovu nepostavili na nohy. Darius se škrábal vzhůru také. Nebylo to snadné, protože byli svázáni jeden ke druhému a tak i ti, kteří již stáli, byli znovu strháváni k zemi těmi pomalejšími.

Nakonec stanuli uprostřed kruhového nádvoří, které mělo asi tak třicet metrů v průměru, ohraničeného kamennými zdmi, v nichž byla tu a tam zamřížovaná okna. Uprostřed prostranství a tváří k nim stál mohutný, velmi zamračený muž. Na první pohled z něj čísel autorita. Byl vyšší než ostatní, jeho paže byly jako urostlé duby, měl nažloutlou kůži, svítící rudé oči na hlavě malé zažloutlé rohy. Neměl na sobě žádnou tuniku a jeho svaly jenom hrály na slunci. Na nohou měl černou imperiální zbroj, těžké boty a celé předloktí mu pokrývaly nátepníky z tvrzené kůže, pobité cvočky. Právě cvočky poukazovaly na hodnost imperiálního důstojníka. Mračil se na ně tak, jako kdyby byli jenom klubko moučných červů v jeho obědě.

„Já jsem Morg,“ řekl temným, hlubokým hlasem. „Budete mě oslovovat pane. Jsem váš nový velitel. Od teď budu celý váš život.“

Jal se kráčet sem a tam podél řady a jeho dech přitom zněl jako vrčení rozzlobeného psa.

„Vítejte v novém domově,“ pokračoval po chvíli za chůze. „Dočasném domově. Protože než se nadějete, budete všichni mrtví. A já si ten pohled velice užiju.“

Ošklivě se usmál.

„Ale dokud jste tady,” dodal, „budete žít. Budete žít pro moji potěchu. Budete žít pro potěchu ostatních. Pro potěchu Impéria. Nyní se z vás totiž stanou baviči. Objekty našich her. Naše zábava bude spočívat ve vaší smrti a vy ji podstoupíte tím nejimpozantnějším způsobem.“

Znovu se krutě usmál a pokračoval v chůzi. Někde v dálce se ozval jakýsi řev. Byl tak silný, že měl Darius pocit, že se mu země pod nohama otřásla. Znělo to jako hlasy tisíců hrdel, cosi nadšeně oslavujících.

„Slyšíte je?“ zeptal se. „To je zvuk smrti. Žízeň po krvi. Tam venku, za těmito zdmi, je velká aréna. V té aréně budete bojovat s ostatními i mezi sebou, až nikdo z vás nezůstane naživu.“

Povzdychl si.

„Bitva bude mít tři kola,” pokračoval. „V tom posledním, jestli se do něj někdo vůbec dostane, si můžete vybojovat výsadu utkat se o svobodu. Ale nedělejte si přílišné naděje. Nikdo ji ještě nikdy nevybojoval.“

Prohlédl si je jednoho po druhém.

„Vaše smrt nebude rychlá,” dodal. „Je moje práce, abych to zajistil. Chci, abyste umírali pomalu. Chci, abyste obecenstvo náležitě pobavili. Budete se učit bojovat a naučíte se to velice dobře, aby zábava byla co nejdelší. Protože vy už teď nejste lidé. Nejste ani otroci. Jste mnohem méně: jste gladiátoři. Vítejte v nové a poslední etapě vašeho života. Nebude trvat dlouho.“

KAPITOLA PÁTÁ

Volusia kráčela v čele stovek tisíc bojovníků. Hromobití jejich pochodujících řad překrývalo všechny okolní zvuky. Pro její uši to byl ten nejsladší zvuk na světě. Byl to zvuk postupu, zvuk vítězství. Po cestě se rozhlížela a spokojeně zjišťovala, že je jejich cesta lemována mrtvolami pobitých nepřátel. Leželi vlastně všude kolem, kam až oko dohlédlo. Všude ve vysušených krajích kolem imperiálního Kapitolu. Tisíce nepřátel, poskládaných na zemi v perfektní nehybnosti a s tvářemi plnými děsu z toho, jak je zasáhla ta velká vlna.

Dobře věděla, že se nejednalo o přírodní úkaz. Byla to práce jejich čarodějů, Voků. Vyvolali velmi mocné kouzlo a zabili jím každého, kdo by na ni mohl zaútočit a zabít ji.

Spokojeně se usklíbala a dál si prohlížením bojiště užívala den svého velkého vítězství. Znovu se jí podařilo přechytračit ty, kteří jí usilovali o život. Toto byl výkvět imperiální armády, muži, kteří nebyli nikdy nikým poraženi a zároveň jediná síla, stojící mezi ní a Kapitolem. Všichni velitelé, všichni muži, kteří byli vysláni aby Volusii zneškodnili a všichni, kteří si mysleli, že jsou chytřejší než ona – byli mrtví.

Jala se procházet se mezi nimi. Občas se padlým vyhýbala, občas je překračovala a když se jí zachtělo, tak se jim procházela klidně třeba po obličejích. Cítit pod nohama jejich maso jí činilo neskutečnou radost. Skoro jako kdyby byla znovu dítětem.

Zadívala se do dáli a spatřila Kapitol. Uprostřed města se rýsovala mohutná zlatá kupole, kolem níž bylo ještě jedno vnitřní a velmi masivní opevnění. Do toho vnějšího vedla na slunci zářící zlatá vstupní brána. Pocítila vzrušení z okamžiků, které již brzy nadejdou. To, co leželo před ní, byl především trůn a klíč k absolutní moci v Impériu. Už nebudou žádní senátoři, rada, žádní vůdci nebo velitelé, kteří by jí stáli v cestě k absolutní moci. Bude jenom ona. Celé to několikaměsíční tažení, bitvy a dobývání jednoho města za druhým, všechna ta vítězství, po kterých se její armáda stále více rozrůstala, to všechno vedlo k nadcházející chvíli. Za těmi zdmi a branou na ni čeká její poslední triumf. Už brzy stane uvnitř, přivlastní si císařský trůn, a jakmile se tak stane, už ji nic nedokáže zastavit. Převzme velení nad všemi imperiálními armádami, všemi provinciemi a městy. Převzme vládu nad čtyřmi rohy a dvěma ostny a každičká dýchající a cítící bytost v celém Impériu bude muset uznat ji – člověka – za svou svrchovanou vládkyni.

Ba co více, budou ji uctívat jako bohyni.

Ta myšlenka ji přinutila usmát se. Nechá vztyčit svoje sochy v každém městě, před každou tvrzí a nechá po sobě pojmenovat státní svátky, kdy se všichni budou klanět jenom jí. Impérium už brzy ani nebude znát jiná jména, než je to její.

Kráčela poměrně daleko vpředu před řadami své armády a užívala si pohledu na tu zlatou bránu, blyštící se v ranním slunci. Dobře si uvědomovala, že prožívá jedny z nejdůležitějších chvil svého života. V čele té armády se cítila neporazitelná – obzvláště teď, když byli všichni zrádci v jejích vlastních řadách po smrti. Byli blázni, když si mysleli, že jim padne do té jejich pasti. Byli blázni, když očekávali, že to, že je mladá znamená, že je také naivní. Tolik k jejich životním zkušenostem a moudrosti starších. Jediné, co jim přinesly, byla předčasná smrt. Předčasná smrt za to, že podcenili její vlastní moudrost – moudrost, která tu jejich jednoznačně převyšovala.

Jak se tu tak procházela, uvědomila si, že tu vlastně není až tak tolik mrtvých, kolik by mělo být, aby to vystačilo na celou imperiální armádu. Byla jich ohromná spousta, ale přesto ne tolik, jak by si představovala. Že by ti velitelé nepřivedli své muže všechny? Pokud ne, kde tedy mohli být?

Přemýšlela, zda se bude Kapitol po této bitvě, a s většinou svých branných sil poražených, ještě stále chtít bránit.

Když se o pár desítek minut později blížila k branám, naznačila armádě, aby zastavila a Vokinovi, aby přišel k ní.

Okamžitě a bez váhání ji všichni poslechli. Hromobití jejich kroků ustalo a na chvíli se vlády nad všemi zvuky opět ujal jenom pouštní vítr, zahřívající probouzející se krajinu a přinášející oblaka prachu i volně poletující trnité keře. Volusia si prohlížela masivní zapečetěnou bránu a zlatotepeckou práci, provedenou na její výzdobě. Byla celá pokrytá výjevy z imperiální historie, což znamenalo především bitvy a hry v arénách. Ta brána byla něco jako symbol Impéria a všichni jeho obyvatelé ji dobře znali. Říkalo se, že trvalo sto let, než byla zhotovena a že byla dva metry tlustá. Byl to odznak moci a síly všech Imperiálních provincií.

Volusia ještě nikdy v životě nebyla Kapitolu tak blízko jako dnes. Brána na ni udělala silný dojem. Nebyl to pouze symbol síly a stability, ale tak mistrovské dílo starého řemeslnictví. Natáhla ruku, jakoby se jí snad ze vzdálenosti, která ji od brány dělila, mohla dotknout.

Dobře však věděla, že teď není na obdiv dostatek času. Když se tak na ten obrovský kus zlata dívala, uvědomila si, že něco přece jenom není v pořádku. Tu bránu vůbec nikdo nestřežil. A kolem bylo naprosté ticho.

Podívala se přímo nad sebe a teprve teď spatřila tisíce imperiálních vojáků, kteří se pomaloučku vynořili zpoza ochozů. Všichni v bojové pohotovosti a vyzbrojeni luky, šípy a oštěpy.

Přímo nad branou se objevil imperiální generál.

„Jsi blázen, že přicházíš tak blízko,“ zahřměl mohutným hlasem. „Naši lučištníci tě mají jako na dlani. Stačí pohnout prstem a budeš během chvilky mrtvá.“

Odmlčel se, aby po chvíli pokračoval

Ale já ti dám milost,“ dodal, „když řekneš svým armádám ať odhodí zbraně. Potom tě nechám žít.“

Volusia si pozorně prohlédla tvář toho generála, posledního velitele, který ještě bránil Kapitol. Potom se rozhlédla doprava i doleva a zkontrolovala linie jeho mužů. Všichni měli založené šípy nebo napřažené oštěpy a byli připraveni na jeho rozkaz vypálit. Byla si jistá, že generál nemluví do větru.

„Dám ti jednu jedinou šanci se mi vzdát,“ zakřičela k němu nahoru, „než vás moje armáda všechny zabije a spálí Kapitol na uhel.“

Generál se ušklíbl, zatímco jeho muži spěšně sklápěli hledí svých přilbic a připravovali se na boj.

A potom to bez dalšího varování přišlo. Zadrčely tětivy tisíce luků, do vzduchu vyletěl tisíc šípů a tisíc oštěpů. Letěly tak blízko u sebe, že na moment téměř zakryly oblohu. Všechny patřily jí.

Volusia stála pevně na svém místě, nebojácně patřila vstříc přilétající smrti a ani se nezachvěla. Dobře věděla, že žádná z těch zbraní ji nemůže ani škrábnout. Byla přece bohyní.

Vok vedle ní naopak začal jednat. Rychle zvedl svou podlouhlou zelenou dlaň, ze které okamžitě vyletěla magická koule, obklopila jeho i Volusii a vytvořila kolem nich nazelenalý magický štít. O zlomek vteřiny později do něj začaly narážet hroty šípů a oštěpů. Nebyly o nic nebezpečnější než je jarní dešťová přeháňka pro dobře postavenou střechu. S mohutným zadrnčením zbraně popadaly všude kolem.

Spokojeně sledovala, jak se kolem nich vrší hromada vypálené munice a ještě více si potom užila pohled na generálovu tvář.

„Dobrá, dám ti ještě jednu šanci se vzdát!“ vykřikla.

Generál se notnou chvíli ani nepohnul. Očividně byl vývojem situace naprosto zaskočen. Chvilí zvažoval svoje možnosti a nakonec se rozhodl nepoddát. Naopak pokynul svým jednotkám, aby se připravily k další salvě.

Volusia pokynula Vokinovi a ten gestikuloval patřičné rozkazy svým lidem. Desítky Voků předstoupily před linii těžkooděnců a pozvedly ruce vysoko nad hlavy a potom před sebe. Dlaněmi namířily na ochozy opevnění. O vteřinu později přišla salva. Tentokrát však nelétaly šípy a oštěpy, nýbrž zelené magické střely.

Volusia všechno s nadšením sledovala. Čekala, že se zdi zřítí, že obránci budou s řevem padat spolu s nimi a zranění se jí plazit u nohou. Čekala, že Kapitol bude už za chvíli její a nemohla se dočkat, až se posadí na jeho trůn.

Jenže nic z toho se nestalo. Jediné, co spatřila bylo, jak se magické střely začaly o zed' neškodně rozbíjet a v záblescích světla mizely, aniž by napáchaly sebemenší škody. Nemohla pochopit, co se to stalo. Magie nezabírala.

Podívala se na Vokina a z výrazu jeho tváře vyčetla stejné překvapení, jako bylo to její.

Generál obránců se naopak rozesmál.

“„Myslíš si, že se svými čáry dosáhneš všeho?“ řekl spokojeně. „Tyhle zdi nemohou být překonány žádnou magií. Vydržely dlouhá tisíciletí barbarských nájezdů. Armád mnohem větších, než je ta tvoje. Žádná magie je nedokáže prorazit – jenom síla lidských rukou.“

Znovu se široce usmál.

„Můžeš si gratulovat,“ dodal, „děláš stejné chyby jako spousta jiných rádoby uzurpátorů před tebou. Chceš dobýt samotný Kapitol a spoléháš se přitom na magii – a za to se platí vysoká cena.“

Po celé délce ochozu se rozezněly rohy a záhy jim směrem z pouště začaly jiné odpovídat. Volusia se v úleku podívala oním směrem a spatřila mohutnou armádu, blížící se od východu. Byly jich stovky tisíc a během chvíle zaplnily obzor jako velká černající se skvrna. Armáda byla zcela jistě větší než ta její. Nejspíše čekali ukryti za terénními nerovnostmi v poušti kousek za městem na generálův signál, anebo možná dorazili z jiné pevnosti právě včas. Volusia nejenže nevědomky nakráčela přímo do další bitvy, ale tohle vypadalo na pořádný masakr.

Ozvaly se další rohy a velká zlatá brána se s řinčením začala otevírat. Jakmile byl průchod dostatečně široký, ozval se zevnitř bojový pokřik a tisíce obránců se s meči nad hlavami začaly hrnout do útoku.

Armáda přicházející z pouště se vrhla kupředu takřka ve stejný moment, aby napadla tu její ze strany a rozdělila tak pozornost jejích šiků do dvou směrů.

Volusia nadále zůstávala na svém místě. Pozvedla pěst nad hlavu a potom jí rychle udeřila směrem k zemi.

Její armáda se rozburácela bojovým pokřikem a vyrazila směrem k ní a nepříteli.

Bylo jasné, že právě začíná bitva, která rozhodne o výsledku celé války a příštího osudu Impéria. Její černokněžníci ji zklamali – ale vojáci si jistě povedou lépe. Koneckonců, pro někoho tak brutálního, jako byla ona, byla magie stejně příliš nudná.

Neohroženě patřila na blížící se válečníky a těšila se, že opět jednou bude prolévat krev vlastníma rukama. Bitva o Kapitol započala.

KAPITOLA ŠESTÁ

Gwendolyn otevřela oči, když jí kdosi jemně poklepal na tvář. Dezorientovaně se rozhlédla. Zjistila, že leží na boku na nějaké dřevěné plošině a měla pocit, že se s ní celý svět točí. Vedle sebe uslyšela zakňourání a hned nato se jí o tvář otřelo něco vlhkého. To se k ní tulil Krohn a olizoval její tvář. Měla obrovskou radost, že jej vidí živého. Vypadal hubený a slabý, ale přesto našel dost sil se s ní pomazlit. Zdálo se, že je to to jediné, na čem mu záleželo. I on tedy tu katastrofu přežil.

Olízla si rty a zjistila, že už zdaleka nejsou tak rozpraskané jako předtím. Vlastně byl zázrak už jenom to, že dokázala natolik vypláznout jazyk, protože předtím byl celý oteklý. S ulehčeným výdechem zavřela oči, ale takřka vzápětí pocítila na rtech chladivou vodu. Znovu otevřela oči a zjistila, že se nad ní sklání jedna z těch pouštních bytostí a lije jí do pusy vodu z měchu. Nenasytně pila, dokud se bytost zdroj té slasti zase nerozhodla schovat.

Než tak udělala, Gwen ji stačila chytit za zápěstí a pohybem ruky naznačit, aby se vody dostalo i Krohnovi. Nomád zpočátku vypadal nechápavě, ale potom si uvědomil, co se po něm chce, přiblížil vak k leopardově tlamě a dal mu napít. Gwen s radostí sledovala, jak Krohn hltavě pije a vrní u toho blahem.

Najednou se dřevěná deska, na které ležela, znovu zatřásla a pohnula. Její svět se opět přetočil a ona spatřila blankytně modré nebe, po kterém se proháněly beránky. Deska se v pravidelných intervalech znovu a znovu jemně otřásala a Gwen měla pokaždé pocit, že je vytahována výše. Nevěděla, co se to s ní děje, ani kde to vlastně je. Neměla ani zdaleka dostatek sil, aby se posadila, ale už dokázala pohybovat krkem a dokonce i mírně zvednout hlavu. Zjistila, že jsou v rozích její dřevěné desky upevněna čtyři lana a ona je díky nim vytahována vzhůru. Někde nahoře byl silně vrzající mechanismus s kladkou, za který byla lana ukotvena. S každým zaskřípěním a zhoupnutím byla zase o něco výše. Dále spatřila, že se její cesta vzhůru ubírá podél onoho vysokého útesu, který na vrcholu přecházel v zeď, kterou spatřila předtím, než omdlela vyčerpáním. Byla to ta, na níž viděla ty zářivé rytíře.

Odvážila se nahlédnout přes okraj desky směrem dolů a okamžitě se jí z toho pohledu zatočila hlava. Už teď pod ní byla ohromná propast a to stále ještě stoupala.

Podívala se znovu nad sebe a viděla, že se zatím nachází asi jenom v polovině. Ochozy se rýsovaly proti nebi stále velmi vysoko nad ní. Neviděla na ně dost dobře protože ji neustále oslňovalo slunce, ale přesto měla pocit, že i tentokrát na jejich vrcholu spatřila bojovníky.

Vtom si něco uvědomila a rychle se podívala znovu pod sebe. S úlevou potom shledala, že její blízcí jsou dole po hradbou též. Viděla Kendricka, Sandaru, Steffena, Arliss, Aberthola, Illepriu, děvčátko, o které se starala, a které se jmenovalo Krea; dále Staru, Branta, Atmeho a několik dalších Stříbrných. Všichni leželi po jednom nebo po vícero na podobných dřevěných plošinách a byli ošetřováni nomádkými bytostmi. Gwen těm podivným pouštním stvořením byla ohromně vděčná. Bez nich by zcela jistě v poušti zahynuli.

Znovu zavřela oči a uvolněně si položila hlavu na desku. Krohn byl stočený do klubka vedle ní. Po té chvilce rozhlížení měla pocit, jako kdyby její hlava vážila tunu. Kolem panovalo příjemné ticho, narušované jenom šuměním větru a vrzáním kladek někde nahoře. Cestovala už příliš dlouho a příliš daleko. Ted' ji napadlo, kdy to všechno skončí a jestli vůbec někdy. Již brzy budou všichni vytaženi nahoru. Modlila se, aby ti rytíři byli stejně vsťřicní, jako jejich zahalení zachránci.

Zdálo se jí, že slunce jsou s každým poskočením směrem vzhůru silnější a silnější. Momentálně kolem sebe samozřejmě neměla žádný stín. Vedro bylo takové, jako kdyby ji vytahovali až na slunce samotné.

Po několika dalších poskočeních znovu otevřela oči. Ani si neuvědomila, že musela na krátkou chvíli usnout. Cítila se o trochu silnější. Právě byla něčím rukama zdvihnuta a položena znovu na jakýsi kus plátna, na kterém byla potom přenesena pryč z desky na ochozy. Po chvilíce byla jemně

položena na kamenný povrch. Rozhlédla se, ale kvůli oslňujícímu slunci toho stejně mnoho nespátřila. Byla příliš vyčerpaná, než aby zvládla znovu zvednout hlavu. Vlastně si nebyla ani zcela jistá, zda je právě vzhůru nebo sní.

Tu si povšimla postav několika rytířů, kteří se blížili směrem k ní. Byli oděni v nádherné plátové zbroji. Obestoupili ji a začali si ji zvědavě prohlížet. Gwen nemohla pochopit, kde se v té rozpálené poušti vzali v oceli oděni rytíři a proč tu drželi tak obrovskou zeď. Jak tu dokázali přežít? Co bylo za tou zdí? Jak se vůbec dostali k tak skvělé zbroji a nemůže to po tom všem, čím si prošla, být prostě jenom šílení pomatené, k smrti unavené mysli?

Ani v Prstenu s jeho impozantní rytířskou tradicí by se nenašlo mnoho kusů brnění, které by mohlo soupeřit s tím, co na sobě měli tito vojáci. Byla to ta nejbohatší brnění jaká kdy viděla. Vykovaná ze stříbra, platiny a ještě nějakého dalšího kovu, který od pohledu nedokázala poznat. Jejich meče byly podobně působivé jako zbroj. Ti muži byli očividně vysoce postavenými rytíři. Připomnělo jí to jeden den kdy byla ještě docela malá a společně s otcem se šla podívat na cvičení Stříbrných. Tehdy je také viděla oděné v postříbřené oceli, zářící a majestátní. I tehdy se divila, jak něco tak krásného může existovat a říkala si, jestli se jí to jenom nezdá. Otázka zněla stejně i teď. Kdoví, jestli už třeba není po smrti a toto není jenom její forma nebe.

Potom však jeden z nich postoupil blíže k ní, sejmul si z hlavy helmici a zadíval se na ni modrýma očima plnými účasti. Bylo mu přibližně třicet let a byl pohledný. Jeho hlava byla hladce vyholena a tváře mu zakrýval plavý plnovous. Podle držení těla i způsobu, jakým mu ostatní ustupovali z cesty, byl jistě velitelem těch mužů.

Podíval se na nomádské postavy, které se sem již s dalšími plošinkami, přivázející zbytek Gweniny výpravy, dostaly též.

„Jsou naživu?“ zeptal se.

Jeden z nomádů namísto slovní odpovědi natáhl ruku a holí jemně šťouchl do Gwen. To ji přimělo se pohnout. Z celého srdce si přála posadit se, dát se s nimi do hovoru a zjistit, co jsou zač, ale byla příliš unavená a její krk byl už zase tak vyschlý, že by ze sebe nedostala ani slovo.

„Neuvěřitelné,“ řekl rytíř a promnul si rukou plnovous. Další a další bojovníci se objevovali všude kolem. Gwen i ostatní byli očividně velice zajímaví.

„To ani není možné,“ řekl jeden z nich. „Jak by mohli přežít ve Velké pustině?“

„Nemohli,“ řekl jiný. „Musí to být zběhové. Někákým způsobem se museli dostat přes Útes a do pouště. Příliš pozdě si potom uvědomili, že tam na ně čeká jenom smrt.“

Gwendolyn chtěla odpovědět. Chtěla jim říci o všem co se stalo, ale neměla dost sil na to, aby její hlasivky a ústa mohly formulovat slova.

Po chvíli ticha se slova znovu ujal velitel.

„Ne,“ řekl přesvědčeně a kývnul hlavou směrem ke Kendrickovi a Stříbrným. „Podívejte se na erby na jejich oblečení a zbroji. Nejsou ani naše, ani imperiální.“

Nikdo z rytířů k tomu neměl co namítnout.

„Odkud pak tedy můžou být?“ zeptal se jeden z nich udiveně.

„A jak mohli vědět, že nás tu najdou?“ pronesl jiný.

Velitel se obrátil znovu na nomády.

„Kde jste je našli?“

Nomádi něco zaskřehotali v odpověď a Gwen spatřila, jak velitel rytířů vykulil oči.

„Vně písečné zdi?“ podivil se. „To myslíte vážně?“

Nomádi jako o překot kývali hlavami schovanými v kapucích.

Velitel se obrátil k rytířům.

„Nemyslím si, že věděli, že tady jsme. Měli jednoduše štěstí, že je našli tihleti a, v domnění, že jde o někoho z našich a oni dostanou zapláceno, je sem přivlekli.“

Rytíři si vyměnili pohledy. Očividně se s podobnou situací setkali poprvé.

„Přijmout je nemůžeme,” řekl další z mužů. „Dobře znáš pravidla. Vezmeme někoho dovnitř a zanecháme po sobě stopu. Žádné stopy. Pravidlo číslo jedna. Musíme je poslat zpátky do pouště.“

Následovalo dlouhé ticho, rušené jenom hučením větru. Gwen dobře viděla, že všichni přemýšlejí jak se zachovat. Ta pauza se zdála trvat donekonečna.

Chtěla se posadit a začít protestovat. Povědět jim o tom všem co je potkalo a čím si prošli. Poté by je jistě už nechtěli poslat pryč.

„Udělat to znamená poslat je na jistou smrt,” řekl velitel. „Dávná pravidla cti ale také hovoří o pomoci slabším a potřebným.“

„Jenže pokud je přijmeme,” oponoval mu jiný rytíř, „tak to může znamenat smrt nás všech. Impérium může sledovat jejich stopy. Můžou tak zjistit kde jsme. Jejich přijetím ohrožujeme všechny za Útesem. Není lepší nechat pár cizinců zemřít, než ohrozit vlastní rodiny a úplně všechno?“

Gwen dobře viděla, že si velitel není vůbec jistý, jak situaci vyřešit. Stál před těžkým rozhodnutím. To ona koneckonců velmi dobře znala. Nemohla mu však nijak pomoci. Byla příliš slabá, aby mohla udělat cokoliv více, než odevzdat se do rukou jejich milosti.

„Asi máš pravdu,” řekl velitel po dlouhé chvíli smutně, „ale já se stejně neotočím zády k nevinným. Jdou s námi.“

Podíval se na své muže.

„Vezměte je na druhou stranu,” poručil autoritativně. „Vezmeme je před krále, ať sám rozhodne o jejich osudu.“

Muži jej okamžitě poslechli, dali se do akce a začali připravovat kladky a lana na druhé straně ochozu. Jenom jeden jediný zůstal stát na svém místě a nejistě se díval na velitele.

„Porušuješ králova nařízení,” řekl. „Žádní cizinci nesmějí být vpuštěni za Útes. Nikdy.“

Velitel se na něj přísně zadíval.

„Žádní cizinci k našim branám ještě nikdy nedorazili,” odpověděl.

„Král tě může uvěznit za zradu,” pokračoval rytíř.

Velitel se nenechal vyvést z rovnováhy.

„Na takovou možnost jsem připravený.“

„Kvůli těmhle? Nějakým bezcenným pouštním tulákům?” vydechl rytíř překvapeně. „Kdoví, co jsou vůbec zač.“

„Každý život je drahý,” oponoval velitel, „a moje čest je pro mě důležitější než tisíc let v žaláři.“

Potom pokýval na muže, kteří již vše připravili a nyní čekali, jak se situace nakonec vyvine. Na jeho pokyn potom jeden z nich vzal Gwen do náručí. Zbroj na jeho pažích ji tlačila do zad. Muž ji držel, jako by vážila jenom o málo více než pírkó. Ostatní se s většími obtížemi a mnohdy i ve dvou či ve třech jali odnášet ostatní. Gwen viděla, že je nesou na širokou plošinu, vypínající se nad ohromným útesem. Cítila se v rukou toho rytíře tak bezpečně. Takhle dobře jí nebylo už hodně dlouho. Moc ráda by byla alespoň jednoduše poděkovala, ale nedokázala ani otevřít ústa.

Když došli na druhý okraj ochozu, rytíři se je jali umístit na další, tentokrát výrazně větší plošinu, aby je spustili na druhou stranu opevněného útesu. Gwen se rozhlédla ve snaze zjistit, co je čeká teď. Naskytl se jí pohled, na který už potom nikdy nezapomněla a který jí doslova sebral dech. Útes se zdvihal z rovny pouště jako hřeben a po obou stranách v dlouhých obloucích ubíhal do dále. Byla si jistá, že útes tvoří ve skutečnosti kruh, i když se jeho vzdálený konec ztrácel v nedohlednu. Útes tak byl obrovskou přírodní pevností. Podívala dolů a spatřila veliké jezero, v jehož hladině se ve fialovém a zeleném odstínu třpytila obě slunce. Sytost modří jezerních vod jí vzala dech podruhé.

Za ním se rozkládala ohromná pevnina a ztrácela se v dálce. Gwen šokovaně zjišťovala, že ten kraj je sytě zelený. Podobně jako bývaly ty nejúrodnější provincie jejího Prstenu. V dálce

dokonce viděla tmavší skvrny ovocných sadů a porůznu rozesetých usedlostí. Ten kraj vypadal přímo pohádkově.

„Ať jsi, kdo jsi,” řekl rytíř, jenž ji nesl, „vítej v kraji za Útesem.“

KAPITOLA SEDMÁ

Godfrey ležel schoulený do klubka a spal. Teď byl však probuzen jakýmsi táhlým skučením. Pomaloučku se vzbudil, ale ani poté si nebyl zcela jistý, zda ještě pořád nespí a není chycen v té hrozně noční můře, co se mu zdála. Zamžoural do velice spoře osvětlené místnosti a snažil se to ze sebe setřást. Zdálo se mu, že byl jako loutka na provázcích pověšen nad městskou branou Volusie. Finiáni drželi konce jeho provazů a neustále jej nutili rozpažovat ruce i nohy a zase je tlačit k sobě. Přímo před branou se přitom odehrávalo hrůzné divadlo, ve kterém byli tisíce jeho lidí pobíjeny jako zvířata. Prostranství se během chvíle proměnilo v ohromnou kaluž krve. Pokaždé když si myslel, že už je konec, Finiáni znovu zatahali za provazy a všechno to začalo nanovo....

Skučení ozývající se vedle něj jej nakonec vysvobodilo. Otočil hlavou, aby zjistil co je jeho zdrojem a spatřil vedle sebe Akortha s Fultonem. Oba leželi kousek od něj a tiše sténali. Jejich ruce i tváře byly poseté modřinami. Nedaleko leželi Merek s Ariem a nehýbali se. Godfrey si uvědomil, že jsou zpátky ve vězeňské cele. Všichni byli notně zbití, ale alespoň nikdo nechyběl a podle toho, co viděl, byli i naživu.

Godfreymu se zároveň ulevilo a zároveň mu bylo nanic. Byl rád, že po tom přepadení, jehož byl svědkem, je stále ještě naživu. Divil se, že i on nebyl Finiány zabit. Zároveň mu to bylo neskutečně líto, protože to, že Darius a ostatní do té pasti padli, byla jen a pouze jeho vina. Počínal si ve vyjednávání příliš naivně. Teď si tůkal na čelo a sám sebe se ptal, jak mohl být tak hloupý, aby uvěřil Finiánům?

Zavřel oči a zakroutil hlavou. Co by tak dal za to, kdyby to stačilo, aby ta hrozná vzpomínka zmizela. Kéž by to byl jenom mohl vzít zpátky. Namísto toho zavedl ostatní jak ovce na porážku, do léčky. Znovu a znovu slyšel jejich křik. Snažili se bojovat nebo alespoň utéct, schovat se, zachránit se. Ať Godfrey dělal co dělal, nemohl uniknout, stejně jako oni tam u brány.

Zacpal si uši dlaněmi v zoufalé snaze zastínit křik uvnitř jeho mysli i úpění Akortha s Fultonem. Oba dva měli nepochybně z té nakládačky i spaní na holém hrubém kameni velké bolesti.

Godfrey se posadil s pocitem, že jeho údy váží mnoho set kilogramů. Rozhlédl se po jejich malé cele. Nebyli tam sami. Sdíleli ji ještě s několika dalšími, které neznal. Tu jej napadlo, že podle vzhledu cely lze usuzovat, že tu stejně nezůstanou naživu dlouho. Vypadala jinak než ta předchozí. Přesně tak, jak vypadaly cely pro odsouzence k smrti.

Někde v dálce se rozlehl řev vězně vlečeného dozorcí kamsi pryč. Tím se jeho domněnka jenom potvrdila. Tohle byla jistě poslední stanice před popravou. Během krátkého pobytu ve Volusii se už o zdejší způsobu poprav leccos doslechl. Koneckonců, mluvilo o tom celé město. Godfrey věděl, že nejspíše již dalšího dne budou vyvezeni dozorcí z cely a vhozeni do arény, kde poslouží jako zábava pro občany města. Budou předhozeni rozzuřeným Razifům jako předehra než začnou opravdové gladiátorské hry. Právě proto je drželi naživu až doteď. Teď už mu to konečně začalo dávat smysl.

S námahou se postavil na všechny čtyři a začal rukama pošťuchovat své druhy ve snaze je vzbudit. Točila se mu hlava, kašdický sval jeho těla řval bolestí a jeho povrch teď tvořily především modřiny a čerstvé strupy. Poslední, co si pamatoval bylo, jak jej ten voják srazil k zemi. Potom jej museli, již v bezvědomí, pořádně ztlouct. Ti zbabělí Finiáni očividně ani neměli dostatek snahy ho zabít sami a hned.

Chytil se za čelo. Bylo neuvěřitelné, že člověka mohla tak strašně bolet hlava, i když předtím vůbec nepil. Nejistě se postavil na nohy a s třesoucími se koleny znovu obhlédl celu. Za zamřížovaným vstupem stál zády k nim jediný strážný a okázale si jich nevšímal. Tato cela měla však dobré zámky a tlusté ocelové mříže. Bylo jasné, že tentokrát nebude vůbec snadné odsud uniknout. Tentokrát tu opravdu zůstanou až do konce.

Vedle něj se Akorth, Fulton, Ario, a Merek také pomaloučku postavili a začali se rozhlížet. Dobře viděl jak jsou zmatení, dezorientovaní a po chvilce i zhnusení a vyděšení, když si rozvzpomněli na to, co se stalo.

„Umřeli všichni?“ zeptal se Ario a podíval se přitom na Godfreyho.

Ten jenom zachmuřeně přikývnul, čímž si způsobil další vlnu bolesti.

„Je to naše chyba,“ konstatoval Merek. „Zklamali jsme.“

„Ano, to je,“ řekl Godfrey smutně.

„Říkal jsem ti ať Finiánům nevěříš,“ rýpnul si Akorth.

„Otázka nezní čím je to vina,“ řekl Ario, „ale co teď budeme dělat. Necháme je všechny zemřít zbytečně, anebo se za ně pořádně pomstíme?“

Godfrey viděl, že to ten chlapec myslí zcela vážně a musel uznat, že na něj tím udělal dojem. Byl nebojácný dokonce i v cele smrti.

„Pomsta?“ zeptal se Akorth. „Přeskočilo ti? Jsme zamčený deset metrů pod zemí, uvězněný železnými mřížemi tlustými jako moje ruka, který hlídají ještě mnohem železnější strážníci. Všichni naši lidé jsou mrtví. Jsme uprostřed nepřátelského města, plného nepřátelských vojáků a všechno naše zlato je pryč. Naše plány totálně selhaly. Jak bychom se v takové situaci mohli někomu mstít?“

„Vždycky to nějak jde,“ odpověděl Ario odhodlaně a otočil se k Merekovi.

Pohledy ostatních ten Ariův následovaly. Merek nakrčil obočí.

„Já nejsem na pomsty zrovna expert,“ řekl. „Zabíjím lidi hned, jak mě začnou otravovat. Nečekám až mi dají důvod se mstít.“

„No, teď už ho ale máš. A navíc jsi dobřej zloděj,“ řekl Ario. „V celách ses podle svých vlastních slov už něco nasedl. Seš si jistě, že nás odsud nedokážeš dostat?“

Merek se otočil a začal zkoumat pohledem celu, mříže, okno, klíče i strážného. Všechno si pozorně prohlédl, promyslel a pak se na ně znovu zachmuřeně podíval.

„Tohle není zrovna obyčejná cela,“ řekl. „Myslím, že je finiánská. Všechno to kování stálo majlant. Nevidím žádné slabiny. Rád bych vám řekl něco jiného, ale odsud vede cesta ven jenom když nám sami otevrou.“

Godfrey se vydal přímo k mříži. Nevěděl proč. Jednoduše musel něco udělat, aby přehlušil všechnen ten zmatek ve své mysli. Natlačil hlavu proti dvěma chladným železným prutům a labužnický zavřel oči.

„Přiveďte ho sem,“ zahřměl na konci chodby hlas.

Godfrey znovu otevřel oči a nacpal hlavu mezi mříže, aby viděl do chodby. Spatřil několik vojáků, kteří vlekli jakéhosi chudáka. Měl na sobě jenom rudý hadr, táhnoucí se přes jedno rameno a hrud' k boku. Ani se strážným nepokoušel vzdorovat. Když jej potom přivlekli blíže, Godfrey si uvědomil, že ten člověk ani není při vědomí. Vypadal velmi slabě a nemocně.

„Další z těch morem zasažených zbědovanců?“ rozkřikl se muž našťvaně. „Co tu s ním podle vás asi tak mám dělat?“

„Tvůj problém!“ odpověděli mu druzí dva nevrle a podávali mu muže, aby si jej převzal. Strážný polekaně ustoupil.

„Já se ho nedotknu!“ řekl rychle. „Strčte ho tady do díry k ostatním obětem moru.“

„Ale tenhle ještě dechává,“ odpověděli takřka současně.

Strážný se zamračil.

„Myslíte si, že mě to zajímá?“

Muži si vyměnili pohledy a potom udělali, co jim strážný pověděl. Odvlekli chudáka na druhou stranu chodby a tam ho jako pytel kamení vhodili do velké jámy. Byla plná těl oděných do stejného rudého hadru.

„A co když se pokusí utéct?“ zeptal se jeden z mužů ještě než se dali na odchod.

Strážný se krutě usmál.

„Víš ty vůbec co s lidmi mor dělá?“ zeptal se. „Do rána natáhne brka.“

Vojáci se otočili a odcházeli pryč, zatímco Godfrey se díval směrem k jámě, ve které před chvílí zmizel ten nešťastník a teď tam někde ležel slabý, umírající, avšak naprosto nehlídaný. Godfrey dostal nápad. Tak šílený, že by klidně mohl fungovat.

Otočil se k Akorthovi s Fultonem.

„Vraž mi jednu,“ vyzval oba zároveň.

Oba se na sebe zmateně podívali.

„Řekl jsem, dej mi pěstí!“ zopakoval Godfrey razantněji.

Jako jeden svorně zakroutili hlavami.

„Zcvoknul ses?“ zeptal se Akorth zcela vážně.

„Já tě mlátit nebudu,“ prohlásil Fulton, „i když by sis nakládačku teda sakra zasloužil.“

„Říkám, že mě jeden z vás praští!“ nedal se Godfrey odbýt. „Tvrď. Do tváře. Zlomte mi nos! HNED!“

Ale oni se od něj odvrátili.

„Tobě vážně hráblo.“

Godfrey se s nadějí otočil k Ariovi s Merekem, ale ti se také klidili z cesty.

„Ať už to je cokoliv,“ řekl Merek, „já se na tom podílet nehodlám.“

Tu se najednou zvedl jeden z jejich spoluvězňů a došel ke Godfreymu.

„Nemohl jsem si pomoci a neposlouchat,“ zašklebil se úsměvem plným chybějících zubů, následovaným zkaženým dechem. „Já ti jednu lísknu milerád, jestli už pak budeš držet klapačku! Nemusíš mě žádat zrovna dvakrát.“

Vtom jeho pěst vyletěla vzhůru a bezchybně přistála na Godfreyho nose. Pocítil jak mu v hlavě cosi explodovalo. Vykřikl a chytil se za nos. Okamžitě měl plné ruce krve. Do očí se mu vedraly slzy.

„Ded' bodřebuju den hadr,“ řekl Godfrey s námahou. „Dosedáš da děj?“

Merek se zmateným výrazem sledoval směr, kterým se Godfrey zadíval. Dostal se tak k jámě s nemocnými.

„Proč?“ zeptal se.

„Brosdě do udělej,“ řekl Godfrey.

Merek se zamračil.

„Pokud bych měl něco dostatečně dlouhého a tenkého,“ řekl zamyšleně, „tak bych tam možná dosáhnul.“

Potom sáhl k tvrzenému límci své kazajky a po chvíli se mu podařilo z něj vytáhnout dlouhý kus drátu. Když jej narovnal, byl dost dlouhý na to, aby posloužil požadovanému účelu.

Došel k mřížím a prostrčil mezi nimi ruku tak, aby dosáhl co nejdále. Celá akce byla provedena neslyšně, aby nevzbudil pozornost strážného. Pokusil se sáhnout do jámy a zachytit některý z rudých hadrů, ale drát byl příliš krátký.

Zkoušel to znovu a znovu, ale mříže byly velice blízko u sebe a jemu se nedařilo dostat ven do chodby ruku dále než po loket.

Strážný se otočil k němu a Merekovu se jenom se štěstím podařilo drát i s rukou zastrčit zpátky do cely a zůstat nepozorován.

„Půjč mi to,“ řekl Ario, když se strážný zase vzdálil.

Chopil se drátu sám. Jeho ruce byly mnohem tenčí než Merekovy a tak se mu podařilo dostat se z cely ven až po rameno.

Těch pár desítek centimetrů navíc bylo všechno, co potřeboval. Háček na jeho konci se lehce zaklesl za látku na bedrech jednoho z mrtvých a Ario už tahal zpátky. Strážný mezitím došel na konec chodby a nečekaně se otočil. Ario zmrznul uprostřed pohybu. Všichni se v duchu modlili, aby se strážný nepodíval přímo směrem k jejich cele. Trvalo strašlivě dlouho, než se muž znovu otočil a odcházel pryč.

Ario začal látku opatrně přisunovat po zemi k sobě, až už na ni nakonec dosáhl holou rukou.

Godfrey po ní rychle sáhnul, stáhnul si z těla svou halenu a bez okolků si omotal látku po vzoru nakažených. Ostatní od něj štitivě uskočili.

„Co to sakra děláš?“ zhnusil se Merek. „Je to nakažené morem. Rozneseš to mezi nás všechny.“

Ostatní spoluvězni se natlačili ke vzdálené zdi.

Godfrey se podíval na Mereka.

„Ded'ga zadžnu gašlad a dedecháb doho,“ řekl spiklenecky, „dogud debřinde. Ubídí boji grev a hadr a ty bu řegdeš, že báb dagy bor a že se zbledli gdyž bě dali g bām.“

Nečekal až mu Merek potvrdí, že plánu rozumí a okamžitě se rozkašlal jako šílený. Přitom si rukama rozmazával krev více po obličejí a na krk, aby to vypadalo ještě hůř. Kašlal tak hlasitě, že už se bál, že to bude znít nepřírozně, když tu se najednou otevřely dveře cely a strážný vkročil dovnitř.

„Koukejte svýho kámoše utišit,“ poručil jim. „Jasný?“

„To není žádný kámoš,“ odpověděl Merek. „Vždyť má mor!“

Strážný se podívil a pořádně si Godfreyho prohlédl. Všimnul si krve i rudého hadru.

„Jak se sem krucinál dostal?“ rozkřikl se. „Tenhle měl bejt oddělený.“

Godfrey nepřestával hrát záchvat tubery, až se z toho celý otřásal.

Brzy na sobě pocítil strážného ruku, která jej postrkovala z cely ven. Muž měl ohromnou sílu i na imperiána. Godfrey se zapotácel napříč chodbou a záhy byl vhozen do jámy s mrtvými.

Dopadl přímo na tělo jednoho z těch nebožáků. Snažil se odvracet hlavu stranou a ideálně vůbec nedýchat, aby nemoc nevdechl. Popravdě se ale stejně tak mohl modlit k Bohu, aby to přes vší pravděpodobnost nedostal. Pomyslel si, že jej asi čeká nejdelší noc v jeho životě.

Ale byl teď nehlídaný a relativně volný, na tom záleželo. Až bude světlo, tak vstane.

A udeří.

KAPITOLA OSMÁ

Thorgrin klesal k mořskému dnu. V uších stále více a více cítil tlak vody, jejíž teplota s každým metrem klesala. Nakonec byla tak ledová, že měl pocit, jako kdyby do něj zabodávali ledové dýky. Přesto se v tom sestupu dělo něco zvláštního. Namísto toho, aby se nořil do stále větší temnoty, světla kolem něj naopak přibývalo. Klesl ještě hlouběji, když tu pod sebou najednou spatřil něco, co by tu ani v nejmenším neočekával. V oblaku světla se v hloubce pod ním vznášela ve vodách jeho matka. Smála se na něj a vyzařovalo z ní takové světlo, že jenom stěží rozeznával kontury její tváře. Natahovala k němu svoje bělostné ruce a on klesal přímo do jejího náručí.

„Synu,“ řekla krystalově čistým hlasem, přesto, že byli pod vodou. „Jsem tu s tebou. Miluju tě. Tvůj čas ještě nepřišel. Buď silný. Prošel jsi zkouškou, ale je tu ještě spousta dalších, které na tebe čekají. Postav se znovu světu a nikdy přitom nezapomínej kým jsi. Nezapomínej: tvoje síla nepochází ze zbraní, ale z tvého já.“

Thorgrin otevřel pus, aby odpověděl, ale jakmile tak učinil, začal se topit.

Probudil se cuknutím celého těla a okamžitě se začal rozhlížet kolem sebe. Na zápěstích pocítil něco hrubého a teprve po chvíli si uvědomil, že jsou to pouta. Ruce měl navíc svázané za zády. Rozhlédl se do okolní temnoty a podle toho, jak se s ním okolí kolébalo, si uvědomil, že je na lodi. Dalo se to snadno poznat i z tlumených zvuků vln narážejících o boky a také specifického zápachu, kterým podpalubí staré dřevěné lodi doslova čpělo.

Začal se ostražitě rozhlížet kolem sebe a vzpomínat, co se mohlo stát a proč se cítí tak slabý. Poslední, co si pamatoval, byla ta strašlivá bouře, ztroskotání a jak se potom s celou družinou překotili do vody. Vzpomínal si na Angelu a jak se k ní tisknul v boji život. Vzpomínal si také na meč, připnutý u jeho pasu. Meč mrtvých. Jak se mu to jenom podařilo přežít?

Rozhlížel se do všech stran, přemýšlel, kde to je a zároveň doufal, že někde spatří zbytek své družiny. Teprve po chvíli si s ulehčením uvědomil, že v temnotě rozeznává obrysy jejich postav. Zdálo se, že jsou všichni svázaní podobně jako on. Viděl Reece, Selese, Eldena, Indru, Matuse, O'Connora a hned vedle něj i Angelu. Všichni vypadali k smrti unavení a dokonce zbití, ale byli naživu. Ulevilo se mu.

Odněkud zvenku se začal ozývat hrubý smích, následovaný několika nadávkami a potom rychlé kroky, které tady v podpalubí zněly jako hromobití. Konečně si na všechno vzpomněl: piráti. Ti hrdlořezové, kteří se pokusili jej utopit v moři.

Znal tyhle typy až příliš dobře. Krutá, bezcitná individua, znuděná plavbou po moři, krátící si čas pácháním všemožných zvěrstev – s podobnými jako oni se setkával v životě nepříjemně často. Bylo jasné, že se teď stal jejich vězněm. Začal sebou zmítat ve snaze vymanit se z pout.

Ale nešlo to. Jeho ruce byly svázané pevně a s každým dalším pokusem si pouta jenom více zařezával do kůže. Stejně tak byly svázané i jeho kotníky. Nemohl se hnout z místa.

Zavřel oči ve snaze vzbudit svoje vnitřní síly. Jeho druidská moc by obvykle dokázala rozmetat na padrť klidně celou tuto loď.

Jenže teď se nedělo nic. Byl velmi vyčerpaný z tonutí, ztroskotání a vůbec všeho, co se za poslední dobu událo. Z předchozích zkušeností už věděl, že teď pomůže jedině, a to dostatek času na odpočinek. Času, který však zcela jistě neměli.

„Thorgrine!“ ozval se hlas plný ulehčení. Patřil Reecovi, který byl stejně pevně svázan opodál, ale teď si z toho očividně nic nedělal. „Ty žiješ!“

„Nevěděli jsme, jestli se z toho dostaneš.“

Thor se podíval na O'Connora, svázaného vedle Reece.

„Modlila jsem se za tebe každou vteřinu,“ ozval se sladký hlas z druhé strany.

Thor se otočil k Angele, po jejíž tváři se kutálely slzy radosti.

„Dlužíš jí za záchranu života, víš,“ poznamenala Indra. „Když tě hodili přes palubu, skočila za tebou a vytáhla tě. Bez její odvahy bys tu teď nebyl.“

Thor se na dívku vděčně podíval.

„Však já už najdu způsob, jak ti to oplatit, maličká,“ řekl.

„Už jsi to udělal,“ odpověděla přesvědčivě.

„Můžeš jí to splatit tím, že nás odsud všechny dostaneš,“ řekla Indra a rozzlobeně sebou zazmítala v poutech. „Tihle piráti jsou ta nejhorší verbež ze všech. Našli nás na moři a spoutali, když jsme byli pořád ještě v bezvědomí. Pokud by se nám postavili v boji, byla by to úplně jiná pohádka.“

„Jsou to zbabělci,“ řekl Matus. „Jako všichni piráti.“

„Taky nám samozřejmě sebrali zbraně,“ dodal O'Connor.

Thorovo srdce s tou větou vynechalo několik úderů, neboť si vzpomněl na všechny své zbraně, zbroj a především Meč mrtvých.

„Žádný strach,“ řekl Reece, když viděl Thorovu tvář. „Bouřku přežily. I ty tvoje. Aspoň, že nejsou teď někde na dně oceánu. Mají je piráti. Podívej se támhle přes ty mříže.“

Thor učinil jak mu Reece poradil a opravdu mřížemi v jedné ze stěn spatřil jejich zbraně vyrovnané na palubě. Piráti se kolem nich jenom hemžili. Viděl Eldenovu sekeru, O'Connorův zlatý luk, Reecovu halapartnu, Matusův cep, Indřino kopí, Selesin pytel s práškem – a především jeho Meč mrtvých. Piráti postávali kolem, povětšinou měli ruce založené v bok a mlsně si ten malý arzenál prohlíželi.

„Ještě nikdy jsem takovej meč neviděl,“ řekl jeden druhému.

Thor zrudnul zlostí, když viděl, jak do meče ten lapka šťouchnul botou.

„Vypadá, jako kdyby patřil nějakému královi,“ řekl jiný.

„Já jsem ho našel, je můj,“ řekl ten první.

„To mě budeš muset nejdřív zabít,“ zavrčel druhý.

Thor mezi mřížemi viděl, jak se na sebe oba piráti vrhnuli a potom ještě slyšel, jak hřmotně přistáli na dřevěnou palubu a začali se rvát jako klubko hadů. Překulovali se sem a tam, vyměňovali si údery pěstmi i lokty, zatímco ostatní se jejich počínáním bavili a ještě je povzbuzovali. Potom začala téct krev, když vítěz udeřil hlavou poraženého několikrát hrubě o tvrdou palubu.

Ostatní se spokojeně rozjásali.

Piráta, který zvítězil, na sobě neměl žádnou košili, aby všichni viděli dlouhou jizvu, která se mu táhla od pravého ramene k levému boku. S těžkým oddychováním se vydal k Meči mrtvých. Thor se sebezapřením sledoval, jak po něm muž chmátnul a vítězně jej zvednul nad hlavu. Ostatní se rozjásali.

Thor doslova hořel vzteky. Takový zmetek se dotýkal meče, kterého se směl dotýkat jenom král. Meče, pro který Thor riskoval vlastní život. Meč, který byl určen jemu a nikomu jinému.

Vtom se najednou z paluby ozval řev. Thor spatřil, že se pirát zmítá v agónii. Rozeřval se a odhodil meč stejným způsobem, jako kdyby to byl jedovatý had. Zbraň proletěla vzduchem a přistála s břinknutím na palubě.

„Hryzlo mě to!“ zařval pirát. „Ten pitomej meč mě uhryznul prst. Podívejte!“

Zvedl zkrvavenou ruku, na které chyběl ukazovák. Thor se pozorně zadíval na jílec meče a spatřil, že jedna z vyřezávaných tváří má teď pusou plnou ostrých zubů a především také krve.

Piráti se na to dívali jako na zjevení.

„To je meč z pekla!“ vykřikl někdo.

„Já na to teda nesáhnu!“ vykřikl jiný.

„To je jedno,“ řekl další a odvrátil se od nebezpečné zbraně. „Je tady spousta dalších pěkných kousků na výběr.“

Piráti se rozchechtali a ignorující zraněného druha se začali probírat ostatními zbraněmi, což opět vyústilo v několik menších potyček.

Thor se znovu zaměřil na svůj meč. Díval se na něj, jak tam tak leží, jenom pár metrů od mříží na druhé straně. Znovu se vši silou svalů i magie pokusil dostat ze svých pout, ale ta se ani nepohnula. Ten, kdo jej svazoval, se ve svém řemesle vyznal skutečně dobře.

„Kdybychom se tak jenom mohli dostat ke zbraním,“ zasyčela Indra. „Nemůžu se dívat jak po nich chmatají.“

„Možná, že můžu pomoci,“ řekla Angela.

Všichni jí věnovali pochybovačný pohled.

„Nesvázali mě tak, jako vás,“ vysvětlovala. „Myslím, že se báli mojí nemoci. Svázali mi ruce, ale potom se na to raději vykašlali. Podívejte se.“

Angela vstala, otočila se, aby jim ukázala ruce svázané za zády, avšak potom udělala několik volných kroků kolem.

„To nám moc nepomůže,“ řekla Indra. „Tak jako tak jsi pořád zamčená tady s námi.“

Angela zakroutila hlavou.

„To si jenom myslíš,“ odpověděla. „Jsem mnohem menší než vy. Myslím, že se mezi těmi mřížemi protáhnu. Můžu zkusit přinést Thorův meč.“

Oslovený se na ni obdivně podíval.

„Jsi nebojácná,“ řekl. „To ti musím nechat. Jenže tím se vystavíš velkému nebezpečí. Pokud tě spatří a chytí, určitě tě zabijí.“

„Anebo něco horšího,“ dodala Selese.

Angela se na ně nebojácně podívala.

„Umřu tak jako tak, Thorgrine,“ odpověděla. „S tím jsem se smířila už dávno. Život mě naučil. Moje nemoc nepřipouští omyl a nedává mnoho času. Smrt mě nezajímá, předtím ale chci žít. A žít znamená být volná.“

Thor neměl, co by takové odpovědi vytknul. Ta dívka už teď věděla o životě více, než mnozí dospělí, které kdy v životě potkal.

Přikývl na souhlas. Uvědomil si, že to děvče skutečně má chrabrého ducha a to nebylo něco, co by chtěl v člověku potlačovat.

„Tak to zkus,“ odpověděl. „Buď ale rychlá a tichá. Pokud uvidíš jakoukoliv známku nebezpečí, okamžitě se vrať. Na tobě záleží víc jak na meči.“

Angela spokojeně přikývla, rychle se otočila a vydala se temným podpalubím k mřížím. Několikrát se po cestě zapotácela, když se loď nečekaně zhoupla o něco více. Když došla k mřížím, poklekla u nich a nejistě se rozhlédla.

Když zjistila, že je situace příhodná, strčila rychle hlavu mezi mříže. Zabralo trochu úsilí ji tam natlačit, ale podařilo se. Potom prostrčila jedno rameno a nakonec i druhé. S rukama svázanýma za zády to nebyla snadná práce, ale nakonec prošla na druhou stranu.

Potom už Thor sledoval, jak se ocitla na otevřené palubě a s tlukoucím srdcem se modlil za její bezpečí. Doufal, že se jí podaří dostat se k meči a zpátky, než si jí někdo všimne.

Angela se přikrčila a rychle přeběhla k meči. Bosou nohou se potom dotkla jeho jílce a posunula jej po palubě směrem k mříži.

Těžká zbraň na dřevě hlasitě zarachotila, ale dostala se téměř na dosah od mříže. Tu však ticho prořízl výkřik.

„Ta malá mrcha!“

Piráti se odvrátili od zbraní a vydali se k Angele.

Ta se rozběhla zpátky k mříži, ale záhy byla polapena. Chytili ji a hrubě zvedli do vzduchu, aby se nemohla bránit. Potom se okamžitě vydali k boku lodi, jako kdyby ji chtěli hodit do moře.

Dívce se podařilo kopnout patou tvrdě za sebe a trefit se přesně do rozkroku muže, který ji držel. Ten zavyl bolestí a upustil ji zpátky na palubu. Angela ani vteřinku neváhala, rozběhla se zpátky k meči a vši silou jej kopl proti mříži.

Thor s hrůzou sledoval, jak se zbraň s břinknutím otřela o mříže, proletěla dovnitř a pokračovala po podlaze přímo k němu. Zastavila se jenom pár centimetrů od něj.

Zvenčí se ozýval křik. Jeden z pirátů právě Angele vrazil pořádnou facku. Ostatní ji opět chytili a odnášeli k zábradlí, aby ji hodili do vln.

Thor měl pocit, jako kdyby se to všechno dělo jemu a ne jí. Podíval se na svůj meč a okamžitě pocítil intenzivní pouto. Bylo silnější, než jaké cítil dříve. Dokonce ani nemusel používat svoje magické schopnosti, aby dokázal cítit magii meče. Zbraň byla spíše něco jako přítel, ke kterému mohl promlouvat, a který jej i poslouchal.

„Pojď ke mně, příteli. Propust' mě z těch pout. Budeme zase spolu.“

Meč jeho volání slyšel. Najednou se sám od sebe vznesl do vzduchu, pomaloučku proletěl za Thorova záda a jedním tahem přerázl jeho pouta.

Thor se bleskurychle otočil, chytil meč rovnou ze vzduchu a sekl jím po provazech poutajících jeho kotníky. Vypadalo to, jako kdyby chtěl seknout sám sebe, ale jeho muška byla naprosto přesná.

Potom hbitě vyskočil na nohy a jal se rychle přerézávat pouta ostatních.

Jakmile bylo hotovo, vyrazil proti mřížím. Botou se rovnou z běhu opřel proti nim a prorazil skrz. Pln spravedlivého hněvu se vrhnul na palubu, odhodlán Angelu vysvobodit.

Rozběhl se k mužům, kteří jí odnášeli. Ze všech sil se snažila z jejich sevření vymanit. Opak by znamenal pád zpátky do ledové vody.

„Pust'te ji!“ rozkřikl se.

Začal sekat do pirátů, kteří se na něj rázem ze všech stran vrhnuli. Likvidoval je s lehkostí ještě předtím, než se vůbec stačili napřáhnout k vlastní ráně. Nikdo z nich se s jeho bojovými schopnostmi nemohl měřit, obzvláště pokud v ruce svíral Meč mrtvých.

Rychlostí blesku se probral celou skupinou, odkopl stranou poslední dva muže a nakonec chytil za košili i toho posledního, který se zrovna chystal hodit Angelu přes palubu. Mocně zatáhl k sobě, aby jej přinutil se i s dívkou zaklonit a potom mu sevřel ruce a přiměl jej ji upustit. Angela dopadla na dřevěnou palubu.

Thor piráta popadl a nevybíravě jej hodil přes palubu. Muž s řevem zmizel v ledové vodě a poznal osud, který ještě před chvílí chtěl připravit někomu jinému.

Vtom za sebou uslyšel další kroky. To se k němu blížil zbytek posádky. Byla jich spousta. Lod' ostatně nebyla žádnou jednostěžňovou kocábkou. Naopak, mohla se velikostí snadno měřit i s válečnými loděmi Prstenu. Posádku jistě tvořila minimálně stovka mužů uvyklých na drsný život na moři. Teď se řítily na něj a očividně byli za příležitost si zabojovat vděční.

To se ale už z vykopnutého otvoru vyhnula Thorova družina, každý běžel jako o život, aby se dostal ke své zbrani ještě předtím, než padne do ruky některému z pirátů. Elden jenom o kousek uskočil stranou a vyhnul se tak úderu šavlí, mířící přímo na jeho krk. Čelem potom udeřil útočníka do obličeje a zlomil mu nos. Zároveň mu sebral z ruky šavli a hned jej rozsekl vejpl jako kus vepřového. Teprve potom se vrhnul pro svou těžkou sekeru.

Reece se zmocnil své halapartny, O'Connor luku, Indra svého kopí, Matus cepu a Selese svého pytle s léčivým práškem. Angela mezi nimi proletěla jako šipka a ve skoku nakopla oběma nohama zároveň piráta, který se právě chystal vrhnout dýku po Thorovi. Muž ztratil rovnováhu a zbraň mu vyletěla z ruky.

Thor se pustil do boje též. Odkopl jednoho a zároveň sekl druhého. V plynulé návaznosti na předchozí pohyb se otočil dokola a uťal ruku dalšího, který se zrovna chystal seknout šavlí Reece. To už na Thora letěla bojová palice, které se elegantním zhoupnutím v kolenou a přikrčením vyhnul. Chtěl majitele palice bodnout, ale Reece jej se svou halapartnou předešel.

O'Connor natáhl luk, ve kterém byly založeny dva šípy najednou, a vypálil je zdánlivě přímo na Thora. Obě střely prosvíštěly kolem něj, jedna zprava, druhá zleva a zabily dva piráty, kteří se na něj řítily zezadu. Thor se chtěl vrhnout k Angele, proti níž se řítily další hromotluk, ale O'Connor jej bleskurychlým nabitím luku vyřídil také.

I na něj se však zezadu záhy vyřítil další z pirátů a chystal se jej udeřit velkou dřevěnou palicí. Thor reagoval automaticky. Jako kdyby spíše zbraň vedla jeho paži a ne naopak. Čistým sekem rozsekl palici ve dvě a potom piráta bodnul rovnou do srdce. Okamžitě se otočil kolem své osy a tvrdě nakopl jiného muže do oblasti žeber. Meč mrtvých ránu záhy následoval, když nakopnutému s lehkostí usekl hlavu. Thor byl z té zbraně nadšený. Bylo to jako kdyby se meč sjednotil s tepem srdce a stal se součástí jeho vlastního těla. Meč automaticky činil to, na co Thor jenom pomyslel.

Otáčel se a sekal do všech stran. Během několika málo vteřin srazil k zemi tucet mužů a jeho ruce byly až po lokty pokryty jejich krví, když tu na něj najednou jeden z nepřátel skočil zezadu a přistál mu na zádech jako kočka. V ruce se mu zablýskla dýka, kterou už za letu napřáhl, aby ji zabořil do Thorova krku. Bylo to příliš rychlé a nečekané, aby se Thor stačil začít jakkoliv bránit.

Vtom koutkem oka zahlédl, jak prostorem proletěl nějaký objekt a hned potom sevření kolem jeho ramenou povolilo a muž nakonec odpadl úplně. Spatřil Angelu, která právě jeho směrem vrhla jakousi kovovou přezku, používanou k upevňování lanoví. Trefila se jí perfektně do mužova spánku. Pirát se zhroutil Thorovi k nohám. Angela se vrhla kupředu, sebrala z paluby velký námořní hák a s výkřikem jej zabodla tomu muži do hrudi. Thor to všechno jenom sledoval. Byl to ten samý, který je předtím polapil, když byli ve vodě. Spravedlnost právě opsala celý kruh a dolehla na původního viníka.

Thor neměl ani tušení, že by Angela byla něčeho podobného schopná. V jeho očích byla tak křehká, ale teď musel uznat, že i v jejím slabém těle se zcela jistě ukrýval bojovnický duch. Byla mnohem statečnější, než by si byl pomyslel.

Thor se znovu otočil, aby se vrhnul do dalšího klubka nepřátel. Jeho družina se teď spojila do větší formace a vzájemně si v boji pomáhala tak, jako už v mnoha bitvách předtím. Společně byli odjakživa nejsilnější a jeden druhému vždy kryli záda. Ba co více, sledovat jejich skupinovou spolupráci znamenalo dokonce objevit v jejich způsobu boje jistou krásu. Elden se oháněl bitevní sekerou, Indra udržovala největší hromotluky v uctivé vzdálenosti dlouhým kopím, Matus rozsával zkázu svým cepem, kterým mnohdy trefoval více nepřátel najednou a Reece se svou halapartnou zasahoval kdekoliv to bylo potřeba. Celou dobu si přitom úzkostlivě hlídal, aby vždy vstál mezi nepřítelem a Selese. Ta naopak nepřestávala sahat do svého vaku a sypat léčivý prach na jejich rány. Udržovala je tím při síle.

Nepřítel začínal slábnout, protože mnoho pirátů padlo velmi rychle. Jejich těla se začala kupit do hromad a brzy už jich zbylo jenom něco málo přes deset.

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.